

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

...a todos los grupos...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyoria... senyora consellera, un moment per favor. *(Veus)*

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

¡Ya le he contestado!

La senyora vicepresidenta primera: Senyories, per favor...

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

¡Le he contestado!

La senyora vicepresidenta primera:

...no s'ha d'interrompre a l'orador quan està en l'ús de la paraula.

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

Mire, señor Pastor...

La senyora vicepresidenta primera: Senyora consellera, un moment.

No s'ha d'interrompre a l'orador quan està en l'ús de la paraula. Se lligen vostés l'article 69.3 del reglament per a saber com funciona esta cambra.

Deixen a l'oradora que finalitze la seua intervenció, que està en l'ús de la paraula. Aixina que mantinguen silenci i calma, per favor.

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

Mire, señor Pastor, si usted, en lugar de estar todo el rato hablando y vociferando, escuchara, se daría cuenta que ya le he contestado las tres preguntas y alguna, varias veces, no solamente hoy en el pleno, sino en comisiones informativas.

Por último tender la mano también a los grupos de la oposición, y evidentemente a los grupos del gobierno, para ir construyendo para hacer una pluralidad democrática...

La senyora vicepresidenta primera:

Silenci, senyories.

Senyoria, vaja finalitzant.

La senyora consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica:

...donde se nos deje hablar, participar, hacer política... Y nuestra mano es tendida y cualquier pregunta, sugerencia o propuesta, a su disposición.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies... gràcies, senyoria.

Se suspén la sessió i reprendrem a les quatre i mitja, 16:30. *(La senyora vicepresidenta primera colpeja amb la maceta)*

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 56 minuts)
(Es reprén la sessió a les 16 hores i 37 minuts)

El senyor president:

Senyories, reprenem el nostre treball en esta ja última compareixença del ple.

Senyories, es reprén la sessió. *(El senyor president colpeja amb la maceta)*

Compareixença del conseller d'Educació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, per a informar sobre la política general que durà a terme la conselleria durant la X Legislatura, sol·licitada a petició pròpia (RE número 1.914)

Punt sisé de l'ordre del dia: compareixença del conseller d'Educació, Cultura i Esport, al que donem la benvinguda, per a informar sobre la política general que durà a terme la conselleria durant la dècima legislatura. Ja saben vostés el procediment.

Per tant, sense més dilació, donem la paraula a l'honorable conseller, Vicent Marzá, perquè informe sobre el treball que durà a terme la conselleria.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Membres de la mesa.

Diputats, diputades.

Representants del sector educatiu, cultural, esportiu, moltíssimes gràcies per acompanyar-nos.

Membres de l'equip de govern de la conselleria, gràcies per estar ací.

Fa quatre anys, pujava per primera vegada ací amb la immensa responsabilitat de ser conseller d'educació, investigació, cultura i esport. Començava el camí del govern del botànic, un pacte de progrés que, amb el temps, es convertiria en un referent per a tot l'estat i que dignifica la forma de fer política a aquesta terra. Fer política a la valenciana començava a tindre un sentit molt diferent del que havia tingut durant els vint anys que precedien al botànic. Els valencians i les valencianes ens havien encomanat una tasca que no donava lloc a tremolors ni a pors: reconstruir les nostres institucions, dignificar-les i posar-les al servei de nou de les persones.

I no ho vam fer sols, la legislatura del 2015 al 2019, l'anomenada com a «legislatura dels governs del canvi», va posar damunt la taula temes de gran importància que durant anys havien estat oblidats: la importància de la posada en valor de la cultura festiva o la mobilitat sostenible a València; les innovadores polítiques d'igualtat i de lluita contra la violència de gènere i masclista a Castelló; la remunicipalització de l'aigua a Valladolid; les polítiques socials a Cadis, o les de mobilitat sostenible i de qualitat ambiental també a Madrid.

Tots ells, totes elles, xicotets exemples de xicotetes gran revolucions, que només els governs del canvi podien introduir al full de ruta cap a un futur més sostenible i més inclusiu.

Potser, per a una part d'aquest hemicicle, la paraula *revolució* els puga posar nerviosos o no els agrada. Quan les revolucions suposen canviar escoles segregadores per escoles inclusives, per costoses *vuelts al cole*, per llibres i menjadors gratuïts, o artistes i obres culturals censurades, per llibertat d'expressió i llibertat de creació, senyories, els he de dir que benvingudes siguen aquestes revolucions. (*Aplaudiments*) Gràcies.

I és que, gràcies a elles, hui ja som coneguts a l'estat i a Europa per polítiques transformadores en matèria d'educació, d'inclusió, d'economia, d'ecologisme, de territori, que tenen com a espill els països més capdavanters del nostre entorn. El botànic som l'Europa que admira i s'emociona amb les concentracions de milers de joves i adolescents, dels Fridays for future; som l'Europa que planta cara als grans *lobbies* que ens volen dòcils i treballant al servei d'1 % obsessionat per alienar l'altre 99 %; contra els intents d'adormir-nos com a societat, dividir-nos, enfrontar-nos amb discursos buits. Aquest govern seguim donant exemple de la capacitat d'acord i treball compartit.

Ara més que mai, avui més que mai, companyes i companys del botànic, no caiguem en la resignació, afirmem-nos revoltant-nos contra les injustícies i demostrant que l'esquerra quan deixa de banda els interessos personals és la solució als problemes de la ciutadania. (*Aplaudiments*) Gràcies.

Porque, compañeros, como escribió Miguel Hernández, no nos levantó la nada, ni el dinero, ni el señor, sino la tierra callada, el trabajo y el sudor. (*Soroll de papers*)

He volgut començar recordant a Miguel Hernández, un dels majors poetes que ha tingut aquesta terra, perquè la cultura ens protegeix dels reaccionaris, del pensament únic, de la banalitat i del oportunisme, és essencial per a construir una societat emancipada i crítica. La cultura també és política, és ideologia, i necessita d'una determinada gestió política.

Ens vam trobar una política cultural totalment oposada a la nostra, una gestió cultural clientelista, basada en l'amiguisme, que se n'aprofitava de la precarietat i que estava obsesionada amb els grans contenidors culturals buits de contingut. El sector cultural valencià va haver de sobreviure i ho va fer a pesar de les institucions, gràcies als grans professionals, valencians i valencianes, que van seguir apostant per l'art, per la creació i per la cultura.

Per això, el sector demanava amb urgència el suport de les institucions i un gir de les polítiques culturals. Calia fer un canvi de paradigma, deixar enrere la política de l'ocurrència i del clientelisme, iniciar una nova etapa basada en la planificació, el creixement, la sostenibilitat dels sectors culturals, contribuir mitjançant la cultura a la transformació del model productiu i, al mateix temps, garantir els drets culturals de tota la ciutadania.

I aquestes han sigut, i són, els eixos bàsics de la nostra política cultural: d'una banda, la reconstrucció dels sectors i l'enfortiment de la indústria cultural, donant suport a totes les formes d'expressió artística –insistisc–, totes; i, d'una altra banda, la democratització de la cultura, garantir l'accés a la cultura de tots els valencians i valencianes en tot el territori, i amb independència de la seua capacitat econòmica.

Necessitem un sector cultural, una indústria cultural potent que puga contribuir al canvi de model productiu del nostre país, que cree llocs de treball, que siga sostenible a llarg termini i que done espai i estabilitat per a la creació i l'experimentació artística. Volem un sector cultural arrelat, expansiu i crític.

Amb l'ajuda dels experts i de la Universitat de València, amb la participació del sector, vam elaborar i posar en marxa el pla Fes cultura, amb una inversió esperada fins al 2020 de més de cinc-cents milions d'euros, destinats a revifar el teixit i l'activitat cultural. Hem creat la mesa de la cultura valenciana i donat entrada a la participació al sector dels òrgans de govern de les diferents institucions culturals de la Generalitat Valenciana.

Tenim al capdavant de les institucions culturals a grans professionals de la cultura, triats d'acord amb el codi de bones pràctiques, de forma participada pels professionals de cada branca artística. Per primera vegada, les persones que gestionen la cultura, els principals instruments culturals, són professionals de la cultura. (*Soroll de papers*)

A la planificació i a la professionalització les hem acompanyat, també, d'un gran esforç en inversió pública, hem incrementat el pressupost de cultura 44 milions d'euros en quatre anys, unes accions que han tingut resultats en tots els sectors i que, tot seguit, destacaré un breu resum executiu.

En quatre anys hem triplicat les ajudes a les arts escèniques, hem multiplicat per cinc les produccions pròpies i, amb elles, la contractació d'actors i actrius valencians; tenim, per fi, un Palau de les Arts amb participació directa de la societat civil i amb un projecte obert i d'excel·lència; les ajudes al cinema se situen en màxims històrics arribant als 6 milions d'euros; hem posat en marxa, per fi, també, la Radiotelevisió Pública Valenciana, que ha donat alè al sector generant llocs de treball i noves oportunitats per a les empreses de l'audiovisual; hem multiplicat per tres les ajudes al sector musical i per dos les ajudes a les bandes de música que hem declarat, a més a més, béns d'interès cultural.

I en aquests àmbits, hem apostat també per facilitar els contractes de les nostres empreses i creadors culturals amb altres programadors de la resta de l'estat i de la resta d'Europa, invertint cada dia més en les fires estratègiques de cada sector: el festival de música Trovam, per exemple, a Castelló; la Mostra de Teatre d'Alcoi; el FITCarrer de Vila-real; o el Docs València; el Cinema Jove; o la Mostra Internacional de Cinema del Mediterrani.

Hem aprovat, es va aprovar ací, a les Corts Valencianes, la llei de l'IVAM, garantint també la participació del sector en els seus òrgans de govern, i hem multiplicat per deu la inversió en adquisició d'obra d'artistes tan valencians i reconeguts internacionalment, tant des de l'IVAM com des del Consorci de Museus.

I a això, se sumen les residències artístiques, els projectes de comissariat, les desenes de convocatòries públiques de projectes expositius i de creació del consorci de museus, que amb els recursos triplicats és ja un pol de transformació i d'agitació cultural i un espai de referència de l'activitat cultural contemporània. (*Soroll de papers*)

Hem incrementat, també, les ajudes al sector del llibre, i hem estat per primera vegada en les fires internacionals del sector més importants, a Frankfurt, a Bolonya, a Mèxic, i hem estat acompanyant i promocionant els nostres autors i les nostres editorials als mercats internacionals. Un sector, el del llibre que, a més a més de generar treball, es converteix en la porta d'entrada principal al món de la cultura mitjançant el foment de la lectura. I ho hem fet mitjançant el pla de foment del llibre i la lectura, consensuat amb el sector, que ha contribuït a millorar les xifres del sector editorial i la taxa de lectura dels valencians i les valencianes situant-la, per fi, per damunt, poc, per damunt de la mitjana espanyola. És un èxit de totes i tots perquè la cultura no pot ser un privilegi.

És el nostre model, l'accés a la cultura, que normalment s'inicia de ben menuts en la lectura, és un dret, és un mecanisme d'emancipació personal i col·lectiva, de vertebració social i territorial. La cultura no és de les elits, per això la volem a tot arreu del nostre país, i per a totes i tots. Volem una societat lliure, emancipada, crítica, i per això hem treballat i treballarem per fer accessible la cultura a tot el món. M'agradaria destacar en aquest àmbit algunes fites.

Hem impulsat el Circuit Cultural Valencià multiplicant per tres el seu pressupost, i portant la programació cultural a 82 municipis i 2 universitats en el nostre territori; hem creat la Capitalitat Cultural Valenciana per a reconèixer i impulsar la cultura feta des dels municipis; hem creat, també, l'abonament Menys 35; hem incrementat els descomptes a les arts i hem fet gratuït el Centre del Carme per facilitar l'accés de tot el món, també, a la cultura; i hem posat en marxa la Motxilla cultural, que connecta l'oferta cultural amb el sistema educatiu per tal de fomentar els nous públics. Perquè els xiquets i les xiquetes d'avui, efectivament, són espectadors i creadors ja avui, i també en potència, no podem perdre'ls pel camí. Totes aquestes iniciatives s'han traduït en un increment important, molt important, de fet, del consum cultural, una demostració clara és que quan la cultura té projecte, té relat i cerca la qualitat, obté la resposta de la ciutadania.

Des de 2015, m'agradaria destacar tres fites: una és l'augment dels lectors situant-los –com deia– per damunt de la mitjana estatal; l'altra, el nombre d'espectadors de les arts escèniques que als espais propis de la Generalitat ha crescut un 71 %, un 71 % més d'espectadors; i s'ha duplicat el nombre de visitants als museus en quatre anys.

Tenim un teixit cultural que tot i les dificultats, que evidentment les té, tot i les dificultats, avança cada dia més decidit, i tenim un poble que cada dia aposta més per la cultura, i que amb ella ha decidit no deixar-se tiranitzar mai més.

I això vol dir que anem pel bon camí però queda moltíssima feina a fer, moltíssima, i que hem de continuar avançant encara amb més força. Hem de seguir donant suport al sector; hem de donar-li més estabilitat i anar consolidant el seu creixement; hem de millorar tot allò que s'ha de millorar, evidentment que sí; i hem de seguir fomentant el consum cultural, la democratització de l'accés a la cultura dels valencians i valencianes i un enfortiment del teixit cultural i creatiu.

Per això, aquesta legislatura, a més a més de seguir millorant tot allò que hem fet i aprofundir-ho, volem, entre altres coses, avançar en la coordinació de les institucions culturals de les diputacions trencant amb el provincianisme, donant coherència i planificant conjuntament les programacions i l'oferta cultural. No té sentit, no té absolutament cap sentit contraprogramar des de diferents institucions públiques; hem d'adaptar les normes a les especificitats del sector cultural, i això ho hem de fer entre totes i tots. No pot ser, no pot ser que tinguem les mateixes normes per a contractar equips informàtics que per a un xelista de les Arts, no pot ser, i hauré de fer una gran feina per a adaptar-la a les necessitats reals del sector i que realment responga a les seues necessitats.

Hem de fer –i farem– un programa plurianual d'ajudes que done estabilitat al sector i que s'adapte també a les seues característiques. Hem triplicat les ajudes –com deia abans–, però ara hem de millorar-les, han de tindre més impacte per a traure el màxim partit a les inversions i donar resposta tant a les sales més emergents com a les consolidades, a les companyies més grans com a les més menudes, que cada projecte cultural del nostre país senta l'acompanyament del seu govern.

Seguirem fomentant, també, l'accés a la cultura i la consolidació dels nous públics, seguirem avançant en la Motxilla cultural i en moltes altres experiències. I m'agradaria destacar-ne una especialment, la iniciativa «Tria un llibre», que contribuirà a impulsar els hàbits de lectura entre els més menuts i més menudes i, alhora, servirà de revulsiu també i d'ajuda per a les llibreries de proximitat.

Elaborarem el pla integral de la música, en col·laboració amb el sector, garantint la seua professionalització, i per això caldrà tindre una nova llei de la música, i estenent la programació musical a tot el territori i durant tots els mesos de l'any amb diverses iniciatives com la creació, per exemple, del Sonora, que portarà la programació musical de l'Institut Valencià de Cultura arreu del país.

En definitiva, hem de seguir treballant en les línies encetades perquè la cultura es convertisca de veritat en una ferramenta útil i accessible per a tot el món, perquè només la cultura és capaça de fer voler les idees per canviar el món.

Com va dir l'antropòloga Margaret Mead, «mai dubtes que un xicotet grup de ciutadans i ciutadanes compromeses pot canviar al món. De fet, només això ho pot aconseguir.»

I aquest canvi de model i de paradigma es fa extensible també a la gestió de la política esportiva, perquè també la gestió de l'esport des de la política és una qüestió ideològica, és una qüestió de prioritats.

Per a este govern, l'esport és, per damunt de tot, la pràctica esportiva com a hàbit de vida saludable, i és un instrument més per a la cohesió i per a la integració social.

El model del passat, el dels grans esdeveniments aliens a la terra, als mateixos esportistes, de l'opulència, de l'esport com a espectacle, com a generador d'una riquesa totalment efímera no és el nostre model.

El nostre model pretén incorporar la pràctica de l'esport a la vida de les valencians i els valencians des de ben menuts i al llarg de la vida, perquè és font de salut i de relacions socials.

El nostre model té dos eixos fonamentals que han donat sentit a totes les actuacions que hem fet des de la conselleria i als quals pensem donar continuïtat i encara més força.

D'una banda, el foment de l'esport base i de la pràctica de l'activitat esportiva com a hàbit de vida saludable i com a eina de cohesió i integració social.

I d'altra banda, l'acompanyament a l'esport d'elit i a la tecnificació, perquè volem que el nostre país pugua ser referent esportiu, que siga de veritat la comunitat de l'esport.

Per això, destinem a hores d'ara a l'esport el doble del que s'invertia en el govern anterior. Hem fet especial atenció a la pràctica de l'esport en edat escolar i volem que els nostres xiquets i xiquetes siguen esportistes globals, que tinguen l'oportunitat de practicar diferents esports i puguen integrar els hàbits saludables a les seues vides.

Per això s'ha posat en marxa diversos programes de col·laboració amb les federacions, a qui agraïsc el seu treball, com «Esport a l'escola», amb més vint federacions implicades,

i dos programes que potencien el nostre esport nacional i la mobilitat sostenible, són el «Pilota a l'escola» i, evidentment, «l'Aula ciclista.»

Som el territori que més activitat física fa en l'escola, amb 290 centres que integren l'esport com a eix principal de seua projecte pedagògic i amb un programa pilot que afegeix una hora més d'educació física primària.

Donem suport a totes les iniciatives que contribuïxen a la cohesió i la integració dels col·lectius més desfavorits a través de l'activitat física. Hem obert el camí a la presència paritària de les dones als òrgans de les federacions i apostem amb força per l'esport femení.

I pel que fa a la tecnificació, formació i esport d'elit estem invertint quatre vegades més del que s'invertia al 2015, acompanyant als nostres esportistes mitjançant programes de tecnificació i diverses línies d'ajuda destinades a aquells que tenen bons resultats, perquè, com deia, volem ser la comunitat de l'esport, que siga referent en pràctica esportiva, que siga planter i referent en la tecnificació d'esportistes i que pugua ser també seu d'esdeveniments esportius arrelats a la nostra manera de ser i al nostre territori.

Per això cada vegada hi ha més esdeveniments esportius estatals i internacionals al nostre país, promoguts per les federacions, amb participació massives d'esportistes d'ací, del nostre territori, i amb la implicació de la conselleria.

I amb aquesta manera d'entendre l'esport i de promocionar-lo, encetem una legislatura plena de reptes que ens han de fer seguir avançant també en matèria esportiva. Per això en breu, i vostés seran els primers partícips en saber-ho i en participar, portarem a les Corts la llei de les professions de l'esport, ja participada i consensuada amb el sector i que pretén regularitzar i posar en valor la tasca dels professionals dedicats a l'activitat física.

Un altre repte important que ens marquem és universalitzar encara més la pràctica esportiva, especialment en la població més sedentària. Per això promourem la recepta esportiva, en col·laboració amb els municipis i amb els centres de salut.

Totes aquestes polítiques esportives i culturals són l'avantguarda tant en el nostre país com en el nostre estat. Polítiques de progrés que busquen generar un major benestar de la ciutadania valenciana, un major benestar que, evidentment, no serà possible sense una aposta decidida per l'educació.

Perquè, malauradament, el progrés com a societat que ambicionem té una nota de tall, un mur infranquejable per a molta gent, encara ara. Vivim a una societat en què encara ara, en massa ocasions, existix un dualitat entre aquells i aquelles que tenen totes les oportunitats i aquells que no. Encara ara, en massa ocasions, les xifres del compte corrent familiar determinen el futur progrés del més joves d'una família.

En el govern del Botànic aspirem a eliminar eixa nota de tall, a tirar per terra totes les barreres que posen límits al benestar de les valencianes i els valencians, a trencar tots els sostres de vidre de totes les persones. I aquesta humil revolució necessita, irremeiablement, del poder transformador de l'educació.

Apostem perquè l'ascensor social siga a cada escola, cada aula valenciana. Ens proposem que cada xiqueta, que cada xiquet que viu a la nostra terra, tinga el cognom que tinga, siga del color de pell que siga, estime com estime i parle la llengua que parle puga ser lliure i feliç en un món més just. *(Aplaudiments)*

Per això, per això hem encetat algunes de les polítiques més valentes que en matèria educativa s'han iniciat a l'estat en els últims temps.

Vull donar les gràcies al meu equip, a totes i cadascuna de les persones que s'han deixat la pell i que es deixen la pell per damunt fins i tot del seu benestar personal per arribar fins on hem arribat. Hem fet un gran esforç pressupostari, malgrat l'històric maltractament al qual ens sotmeten els governs de Madrid. Tot i això, encara queda moltíssima feina per fer, moltes reptes per superar en aquesta segona legislatura caminant cap a l'educació que volem.

Ara bé, quan el Botànic va entrar al govern, quan vam començar a governar ara fa quatre anys, vam haver de començar per allò urgent.

Al 2015 l'educació valenciana patia retallades en el nombre de taules, retallades en el nombre de professorat, retallades en atenció inclusiva a les escoles, segregació per raons de classe, de procedència, de diversitat d'aprenentatge o de llengua. Un model educatiu, en definitiva, que estava premeditadament ideològicament per degradar el servei públic, per potenciar la privatització i augmentar la desigualtat.

Calia encetar un pla de xoc social que garantira l'accés en igualtat real i efectiva al conjunt e la població.

La primera de les accions va ser, evidentment, revertir les retallades. Miren, invertim a hores d'ara en aquest curs per cada alumne 1.300 euros més del que invertia l'anterior govern. Passem de 5.000 euros per alumne als 6.350 que s'invertixen enguany.

A més a més, hem practicat diferents programes socials per a poder garantir que la gent arribe en igualtat de condicions al centre educatiu. I és que avui, senyories, en aquesta terra els llibres són gratuïts. 424.000 famílies ja no s'han de preocupar cada mes de setembre si pagaran els llibres de text o no, ja no n'hi ha cap família valenciana que passe vergonya per dir que no pot comprar els llibres de text del seu xiquet o xiqueta. *(Aplaudiments)*

Hem apostat fermament també per eliminar una altra barrera d'accés en igualtat de condicions a l'educació. I per això ara tenim més beques menjador que mai. Els xiquets i les xiquetes amb beca menjador són 139.000. Són 51.000 més, 51.000 més que quan vam arribar al govern.

Implementarem també un nou decret d'admissió. I, evidentment, allò era molt important. Miren, senyories, un govern sensible, que es considere lleial a la seua ciutadania i que pose els interessos dels xiquets i les xiquetes per damunt dels electoralismes no pot especular amb el futur de la infància segregant-la entre famílies riques i pobres, o famílies locals i novingudes. En primer lloc, perquè no és just i, en segon, perquè és cruel.

Per això hem modificat els criteris de planificació i admissió escolar. Hui són les famílies les que trien en el centre en el qual volen escolaritzar els seus fills, no els centres els que trien quin tipus de família volen tindre al seu centre. Els done una xifra. El 95,5 % dels xiquets i xiquetes valencians entren al centre triat per les seues famílies en primera o segona opció. 95,5.

Amb totes aquestes mesures hem aconseguit que l'educació valenciana tinga unes taxes de segregació escolar similars a les de Dinamarca, Finlàndia o els Països Baixos, entre les més baixes dels governs d'Europa. *(Aplaudiments)*

D'altra banda, hem encetat un dels projectes més ambiciosos, enriquidors i innovadors d'aquesta legislatura: la progressiva universalització de l'educació infantil de zero a tres, passant de dos mil tres-cents places gratuïtes al curs 2014-2015 a més de quinze mil en l'actualitat, millorant les condicions i les inversions en bo infantil, quasi el doble d'inversió que el govern anterior. Qui més necessita, més ajuda té. El resultat: 44.000 matriculats en aquesta etapa. Al nostre territori tenim 7.300 més que quan vam arribar al govern. Som l'única comunitat autònoma que malgrat la davallada de la natalitat, escolaritza més xiquets i xiquetes zero a tres que abans.

Hui aquesta revolució silenciosa que vam iniciar amb la teua obstinació, amic Soler, amic Miquel Soler, secretari autonòmic, va camí de convertir-se en un dret del conjunt de la ciutadania, dels valencians i les valencianes. *(Aplaudiments)* Gràcies pel teu treball.

Coses com aquestes, senyories, coses com aquestes són les que posen a les societats en el mapa, però no ens hem conformat en això. Els valencians i les valencianes no ens van votar a les forces del Botànic perquè ens quedàrem a meitat camí en cap de les reformes que necessitàvem. Per això aquest pla de xoc contra les retallades i l'*austericidi* i per la dignitat de l'escola pública ha estat també dins de l'aula, dins de cada centre del nostre territori.

Si és necessari reduir les desigualtats d'inici, d'arribada de context, també cal millorar allò que passa al centre. I per fer-ho, el primer, evidentment, és tindre més professorat i millors condicions laborals, clar que sí! Després d'anys de pèrdua de professorat, hui hi han més docents que abans de les retallades al territori valencià. Una plantilla real de 71.200, quasi 8.000 més que quan vam arribar al govern, quasi 8.000 més.

Tots els centres educatius valencians tenen més professorat ara que quan vam arribar al govern, més professorat i menys alumnes per aula. Així hem reduït les ràtios educatives, hem creat més de quatre-cents unitats educatives des de que vam arribar al govern, i per això ara tenim de mitjana 20,6 alumnes en infantil i primària i 24,9 els instituts. Cinc alumnes menys per aula de mitjana que quan vam arribar al govern, cinc alumnes menys i un 12 % més de plantilla de professorat.

Miren, quan vam arribar aquesta conselleria hi havia escoles que portaven anys, i anys i anys en barracons i encara no s'havien elaborat ni el projecte, ni els plànols ni hi havia el solar previst i fins i tot s'havia previst el seu tancament.

Hui podem dir que som la comunitat autònoma que més alumnes trau a l'any dels barracons. De fet, un de cada dos

alumnes que abandona els barracons de l'estat per a passar a escoles en obra es valenciana. *(Aplaudiments)*

Tenim 28 centres educatius nous, 7 els estrenem este curs, el curs 2019-2020, i 7 estan en construcció ara mateix. I desenes de centres educatius que estan començant també les seues obres, ja que a l'1 de setembre este govern tenim ja més de 700 milions d'euros compromesos en els ajuntaments a la millora o a la construcció de 537 centres educatius en els propers anys.

I seguirem treballant durant aquesta legislatura per la dignificació de les aules valencianes. Per això hem creat la Direcció General d'Infraestructures Educatives i aspirem a tindre el múscul administratiu necessari per a prestar un bon servei, per a anar encara més ràpid, perquè ho necessiten els xiquets valencians i valencianes, perquè encara volem més, perquè encara no en tenim prou, perquè han de tindre unes aules dignes. Una àrea de gestió exclusivament a posar fi al desgavell crònic que vam heretar.

Però no només això ens hem dedicat i ens dediquem, no només ens dediquem a les qüestions quantitatives, aquelles que es poden mesurar de forma quantitativa, sinó també estem fent una grandíssim aposta per allò qualitatiu.

Estem capgirant el model pedagògic a les aules valencianes, com s'ensenya i com s'aprén.

Aquesta ha de ser la legislatura de la revolució també en matèria d'innovació educativa. Volem recórrer el camí per a evolucionar de les aules del segle XX a les aules del segle XXI, el que ja fan molts mestres i professors, el que ja fan moltes mestres i professores, que l'escola pública estiga al capdavant de la innovació pedagògica, que els fills i filles de les classes treballadores del nostre país puguen formar-se en una escola que mire d'igual a igual a les institucions escolars més i més innovadores de tota Europa.

Per això, volem acompanyar millor a tots els docents que innoven amb la creació de la Direcció General d'Innovació i posar en valor els més de dos mil projectes d'innovació que ja estem subvencionant als centres educatius valencians, que ja existixen, que ja s'estan fent, que ja s'estan explorant gràcies a la tenacitat i al treball dels nostres professors i professores.

A més a més, estem ja preparant una norma que facilite l'experimentació i la innovació en els centres. Volem que el professorat pugua desenvolupar totes les experiències que necessiten per a millorar l'atenció del nostre alumnat.

I això passa també, necessàriament, per la inversió en formació i la millora de condicions laborals del nostre professorat. Tenim la plantilla de formadors més ampla de la història de l'educació valenciana.

Hem augmentat un 75 % l'oferta formativa, hem augmentat també les hores no lectives del professorat de secundària i hem recuperat el tutor per cada grup de primària.

Al 2015, el temps mitjà de substitució passava, per molt, els vint dies, ara està per baix de nou. 2.900 docents han estat formats i es formen cada any a l'estranger en metodologies i en aprenentatge de llengües. I 10.000 places noves s'han creat a les escoles oficials d'idiomes en anglés i en valencià.

Som, senyories, la comunitat amb més alumnat a les escoles oficials d'idiomes de tot l'estat. *(Aplaudiments)* I, miren, això no és casual, això no és casual; és la mostra inequívoca de l'aposta per les llengües que fa este govern i que fem tots els qui ens estimem totes les llengües, absolutament totes les llengües, les persones que estem al govern i, en especial, la Direcció General de Política Lingüística i Gestió del Multilingüisme, a qui agraisc també el seu treball perquè posant, evidentment, la llengua pròpia on toca, amb la dignitat que mai ningú li hauria d'haver fet perdre, és gràcies a això que també recuperem part de la nostra cultura i part de la nostra dignitat. *(Aplaudiments)* Gràcies també a la direcció general.

Però, sobretot, i conjuntament amb la innovació pedagògica, durant aquesta legislatura posarem el focus en la inclusió educativa. Una escola digna és aquella que no deixa ningú enrere, aquella que s'adapta a l'alumnat. Com deia Chomsky, ensenyar no és omplir una botella d'aigua, sinó, més bé, ajudar a una flor a créixer a la seua manera. Pretendre que els xiquets i les xiquetes, amb totes les diversitats que constitueixen, que tenen i que constitueixen la seua pròpia societat, pretendre que s'adapte a un únic model estandarditzat no només és ineficient i egoista, sinó que és la via més directa cap a l'exclusió, cap a l'abandonament escolar.

Amb aquest objecte, hem creat la Direcció General d'Inclusió Educativa, una àrea del nostre govern que desenvoluparà el decret d'educació inclusiva que senta les bases d'aquest nou model. Un model basat en una atenció cada vegada més personalitzada de la diversitat en què està implicat el conjunt del professorat –no només determinats professors, el conjunt del professorat– i a què destinem ni més ni menys que 3.200 extraplantilla, per a desdoblaments, per a atencions personalitzades, per a poder millorar l'atenció que es crea en els centres educatius, per a millorar, per als programes de millora. I a aquesta xifra, a més a més, s'ha d'afegir els que destinem de forma específica a les necessitats educatives especials; en són més de mil dos-cents quaranta atenent les necessitats educatives especials, tant en la pública com en la concertada, i han augmentat tant en la pública com en la concertada.

Mentre altres models busquen l'excel·lència de tan sols algunes persones, alguns estudiants, tan sols l'excel·lència d'alguns estudiants, nosaltres busquem l'excel·lència del conjunt del sistema, de tot l'alumnat, perquè tot l'alumnat necessita d'un tractament divers, tot l'alumnat necessita d'un tractament divers, tots necessitem en algun moment un tractament divers.

Un altre aspecte clau i que, evidentment, desenvoluparem molt durant aquesta legislatura, serà l'aposta per la Formació Professional. Per això, desenvoluparem el pla valencià de la Formació Professional, amb una dotació de més de cent setanta milions d'euros, que ha estat consensuat amb els representants sindicals i patronals i que ens marca un full de ruta molt clar: contribuir al canvi de model productiu, formant professionals que siguen capaços d'adaptar-se als reptes del segle XXI; adaptar l'oferta formativa a les necessitats del teixit productiu del nostre país i, per a això, anirem creant, crearem consells comarcals de la Formació Professional, per a adaptar les necessitats també territorials; i integrar les formacions professionals, reglada i ocupacional, per ser més eficients i donar una millor resposta al conjunt de

la ciutadania; i, per últim, evidentment –i això en convindran que ho hem de fer entre totes i tots–, hem d'aconseguir trencar els prejudicis que encara existixen a la societat, envers la Formació Professional.

Com veuen, els reptes són molts, quasi tants com feina hem fet fins ara, quasi. Ens hem dedicat en cos i ànima a recuperar l'educació pública valenciana, a convertir-la en un instrument útil al servei de qui més la necessita; un instrument que necessita d'un marc normatiu estable i fonamentat pedagògicament, participat pel conjunt de la comunitat educativa i que esperem que vostés, diputats i diputades, el tracten amb la mateixa estima amb què estem pensant-la des de la conselleria: la llei integral valenciana d'educació.

Desitge que, entre totes i tots, de tots els grups polítics, siguem capaços de deixar de banda sectarismes i ens puguem seure a la mateixa taula per a parlar i arribar a acords. Perquè, senyories de la dreta, com deia Marie Curie: *dans la vie, il n'y a pas de choses à craindre, il y a de choses à comprendre*; a la vida, no hi ha coses a les quals tindre por, simplement s'han de comprendre.

Companys i companyes, diputats i diputades, estic segur que, com deia Freire, entre totes i tots construïrem una educació que ensenye a pensar i no a obeir.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Moltes gràcies, conseller, per esta exposició sobre la qual ara es pronunciaran els grups parlamentaris.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, fixarà posició la il·lustre diputada María de los Llanos Massó. L'escoltarem amb el mateix silenci i respecte que hem escoltat el conseller.

La senyora Massó Linares:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías.

Señor Marzà, quiero dedicar unos segundos a un recuerdo a una nueva víctima de violencia intrafamiliar en Orihuela. Un hombre ha fallecido, al ser golpeado por su esposa con un macetero.

Le felicito por su nombramiento como consejero de Educación, Cultura y Deporte. Pero, como le dije también la semana pasada a su compañera, la señora Oltra, no le voy a desear suerte para que consiga los objetivos que pretende, incluso con más razón que a la señora Oltra, porque usted tiene a nuestros niños y a nuestros jóvenes en sus manos, usted tiene nuestro futuro en sus manos.

Hablaba usted hace un momento de la revolución. Si su revolución consiste, como tantas, en conseguir la libertad,

cuente con nosotros. Si su revolución lo que pretende es llevarnos, como muchos países después de una revolución, a la dictadura marxista, nosotros seremos la resistencia. (Aplaudiments)

Acabamos de escuchar su intervención y la verdad es que me venía a la cabeza... Siempre me habían dicho que está feo hablar de la edad de las mujeres, a mí no me lo parece. Bueno, además, como usted no es mujer, no creo que haya mucho problema. Digo esto porque, por edad, supongo que usted, en la etapa escolar, no tuvo que padecer la inmersión lingüística y, sin embargo, se ha dirigido a este hemiciclo, perfectamente, en un valenciano catalanizado. Y eso me lleva a la conclusión de que usted es un gran ejemplo de que no es necesaria la inmersión lingüística para expresarse en esa lengua. Aunque es una pena que no lo haya hecho en valenciano, sino en algo que ustedes, en sus ansias pancatalanistas, han convertido en un instrumento de asimilación a sus adorados países catalanes, no sin la inestimable ayuda del Partido Popular, que entregó el valenciano a la Academia Valenciana de la Lengua –no nos dicen qué lengua, yo me imagino que la catalana– y arrinconó a la Real Academia de Cultura Valenciana por un puñado de votos. (Aplaudiments)

Pero volvamos a lo que nos ocupa, que es la política educativa para esta legislatura. A mi grupo nos gustaría hacerle algunas propuestas para que abandone la senda de recorte de libertades a la que ha sometido a los valencianos estos últimos años y también que nos explicara el porqué de alguna de sus actuaciones.

Vamos a empezar por lo primero. Uno de los recortes de libertades que usted ha cometido es la eliminación del distrito único para la elección de centro escolar. La legislación es clara. El Estatuto de autonomía, en el artículo 8, pues, dice que los ciudadanos somos titulares de los derechos, deberes y libertades que nos reconoce la Constitución española; la Constitución española, en su artículo 27, reconoce la libertad de enseñanza; y el artículo 26.3 de la Declaración Universal de los Derechos Humanos establece el derecho preferente de los padres a elegir el tipo de educación para sus hijos. En nuestra región, este derecho está recortado por varios motivos y uno de ellos es la imposibilidad para elegir un centro educativo.

Se da la paradoja de que ustedes venían a rescatar personas y lo que hacen es limitar derechos a las familias con menos recursos. Sí, señor Marzà, porque las que tienen mayor poder adquisitivo tienen una oferta más amplia para elegir; las otras tienen que ir al colegio que la *conselleria* ha decidido que vayan sus hijos. (Aplaudiments) Desde Vox, le proponemos la vuelta al distrito único.

Unido a esto, también nos gustaría, en aras de una ampliación de libertades, pues, que tuviera en cuenta la implantación del cheque escolar. Son sus propios datos, señor *conseller*, cada alumno nos cuesta por año más de seis mil euros. En la concertada, ese coste es de unos tres mil euros. Pero, ¿sabe usted lo que una familia que lleva a su hijo a un centro privado desembolsa al año? Una media de cuatro mil quinientos euros por niño al año. Con el cheque escolar los valencianos podríamos ahorrar entre dos mil quinientos y tres mil euros por niño al año.

La implantación del cheque escolar no solo se justifica por el ahorro económico que supone, que es claro, sino también

por un considerable aumento de pluralidad, de oferta y, por tanto, de libertad, esa libertad a la que usted y sus compañeros de la izquierda pancatalanista le tienen tanta alergia. Como ha dicho usted antes, no le tenga miedo a la libertad, compréndala. (*Aplaudiments*)

Además, mientras seguimos teniendo niños en barracones... Es curioso que las comunidades autónomas que más niños tienen en barracones son las comunidades autónomas de Cataluña, Valencia y Baleares. No quiero pensar que sea porque los recursos en educación se destinan a otras cosas.

Como digo, mientras hay niños en barracones, usted se dedica a abrir aulas de dos a tres años en los colegios, habilitándolos para ello, con un gasto, con una estructura, con un personal, mientras las escuelas infantiles se ven obligadas, pues, a despedir a sus trabajadores, incluso a cerrar definitivamente. Establezca, señor Marzà, un cheque escolar o un concierto con esas escuelas infantiles, porque eso supondría un ahorro para las arcas públicas y la supervivencia de muchas empresas y muchos puestos de trabajo.

Otro tema también importante para los que somos padres es la intromisión de los gobiernos, en este caso el autonómico, de la educación ética y valores de nuestros hijos. Ante leyes sectarias que pretenden inculcar a nuestros niños y jóvenes el pensamiento único, introduciéndose en las aulas con temas que nada tienen que ver con la formación académica, diciéndoles cómo tienen que pensar, cómo tiene que ser su sexualidad, qué visión de la historia tienen que tener, en fin, lo que llamamos adoctrinamiento ideológico... Por cierto, después de esta mañana oír a la señora consejera Pérez, en relación a esto, pues yo le haría un ruego al señor Marzà: le pido, por favor, que la mantenga alejada de las aulas de nuestros hijos. (*Aplaudiments*)

Desde Vox, señor Marzà, pues, le proponemos el pin parental para que sean los padres, los propios padres los que autoricen que esa intromisión en las mentes de sus hijos se realice o no se realice.

Siguiendo con los temas de imposiciones y de recorte de libertades, nos encontramos con su joya de la corona: la imposición lingüística. Usted, señor Marzà, se salta todas las recomendaciones y legislación al respecto. La UNESCO recomienda que los niños, al menos en sus seis primeros años de vida, deben ser escolarizados en su lengua materna, cosa imposible en nuestra región. Pero, aunque usted es en gran parte del responsable de esto, reconozco que una parte de culpa tienen los que durante veinte años, con mayorías absolutas en los gobiernos, no tocaron ni una sola coma de leyes, como la Ley de uso y enseñanza del valenciano, y ahora, claro, llega el Botánico y se encuentra la alfombra puesta para realizar todos los desmanes en materia lingüística.

Pero usted, señor Marzà, sigue su hoja de ruta, aunque la justicia, una y otra vez, le quite la razón, como en el caso del decreto del plurilingüismo que, por cierto, el único partido, repito, el único partido político, aún sin representación parlamentaria, que presentó un recurso a ese decreto de plurilingüismo fue nuestro partido, fue Vox, fue su presidente de nuestro grupo parlamentario, José María Llanos... Estoy hablando partido político, no de la diputación de Alicante; partido político. (*Veus*) No. (*Veus*) Bueno, estoy hablando con el señor Marzà...

El señor president:

Senyor Alfredo Castelló, per favor.

La senyora Massó Linares:

... Ahora, como dice usted, ya no hay segregación por motivos de lengua. Evidentemente que no la hay, hay una imposición totalitaria de una lengua.

Hoy nos encontramos que no se puede estudiar en español en nuestra comunidad. Sí, señorías, no se puede estudiar en español en España. Esto es increíble. (*Remors*)

El señor president:

Senyories.

La senyora Massó Linares:

Hemos conocido este verano su interés por conocer la lengua en la que se expresan en los centros escolares, en el patio, en las extraescolares, en el comedor, en las reuniones de padres, en cualquier ámbito educativo. Si tanto interés tiene por saber, y la verdad es que es bueno querer saber, es una cosa buena tener interés por la sabiduría, ¿por qué no pregunta y se interesa en saber en qué lengua quieren los padres escolarizar a sus hijos?

¿Rescatar personas, señor Marzà? Un caso, un niño en Sueca, con dislexia, con gran dificultad para leer y comprender en español, que es su lengua materna, obligado a escolarizarse en valenciano. ¿Quién rescata a ese niño, señor Marzà? (*Aplaudiments*)

Vox acaba de entrar en las Cortes, pero no duden los valencianos que, en cuanto dispongamos del apoyo suficiente, la lengua vehicular en la enseñanza será el español. Ello no implica que no se estudie el valenciano, que no se pueda estudiar, pero el valenciano de la Real Academia de Cultura Valenciana a la que devolveremos su capacidad normativa. (*Aplaudiments*)

Le decía al principio –¡uy!, se me acaba el tiempo–..., bueno, le decía al principio de mi intervención que también le preguntaré por ciertas cosas y quiero preguntarle por qué su *conselleria* destina las ingentes cantidades de dinero que destina a lo que usted llama promoción y fomento del valenciano y, según nosotros, imposición totalitaria.

No me va a dar tiempo a terminar. Tenía aquí algunos resúmenes del presupuesto de su *conselleria*, y si tengo tiempo después se lo desarrollaré, pero hay millones de euros para el valenciano y un pellizquito para el fracaso escolar.

Millones de euros para usar la lengua como ariete. ¿Por qué reciben subvenciones de su consejería medios digitales catalanes? ¿Por qué reciben subvenciones entidades como Acció Cultural del País Valencià, miembro de la Federación Ramón Llull que se define como entidad de los Países Catalanes?

A esa federación pertenece también la de triste recuerdo Omnium Cultural.

¿Por qué año tras año tenemos que ver en nuestros centros escolares cuatribarradas y alguna vez alguna estelada en las *Festes per la Llengua* sin que ustedes hagan nada? Y así podría seguir un buen rato. (*Aplaudiments*)

Hay una frase que dice, señor Marzà, que la educación es el arma más poderosa para cambiar el mundo –muchos colegios de Castellón lo han puesto allí en la fachada– y es cierto. Pero hay otra frase que dice que las armas las carga el diablo y creo que en la Comunidad Valenciana así es.

Se lo vamos a poner fácil, señor Marzà, no es necesario que haga nada, descanse esta legislatura. Solo intente arreglar los desastres que ha creado en la educación y nosotros le ayudaremos. Y si, de verdad, su interés es la calidad educativa ahora tiene una oportunidad de oro, apoye la comisión de investigación que ha pedido mi grupo parlamentario relativa a las instrucciones políticas a las editoriales y a las falseadas históricas en los libros de texto.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Fixarà la posició del Grup Parlamentari Ciudadanos, la il·lustre diputada Mercedes Ventura.

La senyora Ventura Campos:

Gràcies, president. (*Veus*)

El senyor president:

Senyories, per favor.

Senyories, per favor.

Disculpe la interrupció.

Escoltarem amb silenci l'oradora que està en l'ús de la paraula que és la il·lustre diputada, Mercedes Ventura.

La senyora Ventura Campos:

Señor Marzà, señores diputados, buenas tardes.

Señor Marzà, nos vemos nuevamente aquí en la misma área, en la área de educación y quiero felicitarle por su reelección. Le deseo todo lo mejor en lo personal y en lo profesional.

Pero debo decirle que no me alegró que siga usted frente a las políticas educativas haciendo políticas estalinistas de

señalamiento ideológico a aquellos que no comparten sus propias políticas. Y me hacía mucha gracia cuando usted decía que era «la revolución», y yo digo: ¿De qué tipo de revolución me estará hablando el señor Marzà? Y leo la definición: «Revolución es una transformación radical del conjunto de las relaciones e interacciones sociales dentro de un espacio territorial.»

Digo, pues tiene razón, el señor Marzà. Usted es un auténtico revolucionario cabreando a la sociedad valenciana. (*Aplaudiments*) Dejar en sus manos cuatro años más las competencias educativas –lamento que no haya ningún miembro del Consell– pero es una de las más grandes irresponsabilidades –bueno, es solo usted, pero me gustaría habérselo dicho a Ximo Puig– es una de las más grandes irresponsabilidades que ha cometido la reedición del Botànic.

¿Y sabe usted por qué? Porque, del mismo modo que no me alegro yo de su reelección, tampoco se alegra mucha gente. Y le voy a hacer un resumen. Mire, no se alegran los más de 12.000 niños y niñas que han empezado este curso académico en barracones, (*apludiments*) esos barracones que iba a eliminar; tampoco aquellos..., que tampoco tenían barracones, que empezaron el inicio del curso académico en unas carpas. Yo creo que es un poco tercermundista, yo cuando vi está imagen dije: ¡madre mía!; hemos pasado de barracones dúplex a carpas.

Tampoco se alegran los padres y las madres que ustedes les han impuesto en qué lengua tienen que estudiar sus hijos y sus hijas, (*apludiments*) con una imposición lingüística, un modelo único de imposición lingüística. Y yo creo que, usted, también como educador, sabe que los niños en las edades tempranas tienen el derecho y, mejor, las capacidades de empezar con la lengua materna.

Ni tampoco aquellas familias, que usted dice que: Sí, que pueden elegir el centro en la primera y en la segunda opción. Error, señor Marzà, ponga los pies sobre la tierra. Hay padres que han conseguido matricular a sus hijos en el puesto 10 que tenían puesto en el centro educativo. Entonces está fallando algo ahí.

Tampoco se alegran los representantes de la educación concertada que cuatro años más van a tener que sufrir sus recortes, (*apludiments*) su discriminación, su marginación. No se alegran los maestros a los cuales, usted –no sé si habrá aquí algún asesor lingüístico– les ha puesto inquisidores lingüísticos dentro del aula. ¿Pero esto que quiere decir? Para saber en qué lengua se comunican con los niños y con los padres, en qué lengua se comunican con la comunidad educativa.

Y tampoco se alegran los 590 profesores interinos que se van a quedar en el paro en este curso escolar por hacer ese tipo..., que usted ha hecho, unas oposiciones masivas con fines electoralistas. Y ya se lo decía su propio sindicato, el STEPV ya le decía que había especialidades muy pequeñas que contaban con unos docentes interinos y ese porcentaje tan alto de oposiciones, pues, podía perjudicarles. Así ha sido.

Pero, para ir finalizando, tampoco se alegran aquellos interinos que están trabajando en su administración que, año tras año, van a ver como no les van a pagar, van a pasar muchos meses sin cobrar. Y una servidora, como usted sabe,

le llamará por teléfono y dirá: señor Marzà, pague, gestione, que hay colapso. (*Aplaudiments*)

¿Pero sabe quién se va a alegrar mucho de su reelección, señor Marzà? Seguro que lo sabe. Todas y cada una de las entidades nacionalistas y separatistas, de aquí a la Junquera, afines a su gobierno, afines al Botànic, a las que los últimos cuatro años usted ha regado con cantidades millonarias. Estos sí que se van a alegrar. (*Aplaudiments*)

Señor Marzà, usted, como le estoy diciendo, es un peligro en la convivencia valenciana. Es un peligro puesto que estas directrices de su política educativa son copiadas por la Generalitat Catalana, son copiadas. Es un (*inintel·ligible*)... sin respetar lo más mínimo nuestro Estatut de autonomía ni la cooficialidad de las normas en las cual él se establece.

Y han sido ustedes capaces de llegar al gobierno, ¿no? Ustedes dicen que es el gobierno del cambio, que a mí me lo han notado, ¿qué cambio? Sí, el cambio a recortar los derechos y libertades de todos los valencianos. Coaccionan a los ciudadanos que no hablan valenciano.

Y me ha alegrado que usted nombrara a Miguel Hernández, sinceramente, unas palabras en castellano no estaba mal. Me alegra que usted nombrara a Miguel Hernández pero quiero decirle que en su época se podía hablar castellano y no pasaba nada, ¿no? No como pasa con la jefa del gabinete de la *consellera* de transparencia que señala a una mujer argentina de un bar que no sabe o que por lo menos no se puede comunicar en valenciano. (*Aplaudiments*)

Además, ustedes han impuesto un requisito lingüístico a los profesionales y en esta comunidad, en la Comunidad Valenciana, prima más saber valenciano que tener un doctorado. Sinceramente, como dijo el filósofo Aristóteles –que también creo que lo conocerá–: «Cada cosa se define por su función.» Así la función del idioma ¿cuál es? Comunicarse. ¿La función de la medicina? Curar. En ese sentido no juzguen a un delfín por su capacidad de subirse a un árbol.

Han lapidado ustedes, también, al castellano, en sus proyectos lingüísticos con la imposición –como le decía– de un modelo único. Y han primado el valenciano y han coaccionado a que más de 208 colegios los niños en educación infantil no puedan hablar ni una sola hora en castellano. Oiga, ¿dónde está el Estatut de autonomía ahí? ¿Dónde está usted en el cumplimiento de esos decretos, de esas leyes de plurilingüismo que ustedes crean?

Y hablan de normalización lingüística –así lo llaman ustedes– cuando deberían de saber, sobre todo viniendo de la educación, que aquello que es normal no necesita ser normalizado. Esta incongruencia revela la verdadera razón, ¿no? Que se trata de una imposición.

Y ahora se dedican –esto ya es de película– al espionaje, al espionaje de los docentes y de los niños dentro y fuera del aula. ¿Con la misión de qué? ¿De hacer listas de buenos y malos alumnos? ¿O hacer listas de buenos y malos docentes? Espías pagados por todos los valencianos. Tenemos 26 espías lingüísticos, y seguramente que irán aumentando, que les cuestan más de medio millón de euros a las arcas valencianas. Esos espías se dedican a emitir informes de la lengua en que se comunica el profesorado con el alumnado, el profesorado

con las familias, del alumnado cuando está en el comedor, el alumnado en el patio, incluso el lenguaje del tema de megafonía. Me parece bárbaro, señor Marzà. (*Aplaudiments*)

Usted, con estas prácticas, está oficializando lo que hacen sus buenos amigos de la Plataforma per la Llengua en Catalunya, bárbaro, vergüenza, señor Marzà. Mira, esto es todo una obra de ingeniera social importada del principado catalán. Sí, esa palabra principado catalán la he sacado de una entrevista suya a la cual usted ha hecho alguna vez mención.

Mientras tanto, la calidad educativa ha mermado en la Comunidad Valenciana. Y usted no ha sido capaz de cumplir con sus promesas en la anterior legislatura de acabar con los barracones. Que como le decía aún quedan 8 centros de alumnos íntegramente en barracones y algunos no se encuentran ni en fase de concurso, ni de ejecutar. Usted hacía gala de 111 millones en el Pla Edificant, está muy bien los 11 millones pero tiene que ejecutarlo, si lo ha ejecutado en el 2018, 18 millones, decirle que es un 16%. Señor Marzà, solo ha ejecutado ese 16%. Y ya le puedo asegurar que las ayudas que van a entidades catalanistas la ejecución es de un 100%, ese es su compromiso. (*Aplaudiments*)

Señor Marzà, mientras usted está entregado en diseñar su hoja de ruta de los países catalanes, me gustaría preguntar, ¿qué ha hecho usted los últimos años para evitar que la Comunidad Valenciana supere la media nacional de abandono escolar? Ya le adelanto que es hasta 5 puntos por encima. También le digo, yo, que lo que ha hecho es recortar en los colegios públicos y, sobre todo, en la concertada de los recursos de apoyo al Plan de actuación para la mejora. Y usted lo sabe y la concertada lo ha denunciado, también me gustaría que leyera la prensa y las denuncias que hace la concertada.

¿Qué hace usted para fomentar la inclusiva? Sí, yo se lo voy a decir, un decreto de educación inclusiva de 2018, modificando el del año 1994. En ese decreto es *copy paste*, más de lo mismo, y hablan de servicios especializados sectorizados. Pues, decirle que esos servicios, desde el año 1994, ni se han desarrollado ni se esperan. De aquí, igual puede ser, que la Comunidad Valenciana somos la única comunidad que no tenemos estos servicios y por eso ocupamos el número 1 en violencia en las aulas. Por eso le pregunto si piensan desarrollar esos servicios especializados sectorizados.

Y, por otro lado, también faltan recursos humanos –que llevo 4 años diciéndoles que faltan recursos humanos– y recursos materiales de accesibilidad en las escuelas. ¿Qué han hecho ustedes?

Y ya para ir finalizando –que ya me quedan 43 segundos– indicarle que en el área de cultura, pues, me alegro de la subdirección del señor Girona cuando él dijo, que aclaró, que en esta comunidad sobran museos. Yo le dije que aquí no sobran museos, lo que faltaba era gestión política.

Y también me llama mucho la atención que ha empezado hablando de cultura, ha hablado mucho de cultura, pero a usted se le han quedado muchas cosas en el cajón: la ley de patrimonio, que le prometió a Podemos, no la hizo. Usted también en elecciones habló de crear una *conselleria* de cultura. ¿Dónde está la *conselleria* de cultura? Le han quitado la de universidades, menos mal, que a ver si el PSOE lo gestiona mejor, pero se lo han quitado.

También habló de actualizar la Ley valenciana de la música. Oiga, no la ha actualizado; usted dice que lo va a hacer pero no lo ha hecho.

Para ir finalizando –que la vicepresidenta ya me está indicando– señor Marzà, a *grosso modo* he podido relatarle las mayores preocupaciones –que le voy a relatar después en la réplica– que han ocupado durante cuatro años la *conselleria* de educación. (*Veus*) Y le pido que deje de jugar al espionaje en nuestras aulas y que aúne todas las energías, todas estas fuerzas, todo este proyecto que usted nos ha querido contar para dignificar la educación valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, escoltarem la posició del Grup Parlamentari Popular de la mà de la il·lustríssima diputada Beatriz Gascó, que fixarà posició en nom del seu grup.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Gascó Enríquez:

Gracias, presidente.

Mire, señor Marzà, no es la primera vez que usted comparece en esta cámara para explicarnos su programa de gobierno. Pero hay una diferencia sustancial entre el debate del 2015 y este debate que se produce cuatro años después.

Y esa diferencia es su mochila. Porque, mire, su mochila ya no está cargada solamente de frases muy desafortunadas haciendo apología del independentismo catalán, su mochila ahora está llena de hechos que tienen como realidades esas frases y de sentencias en su contra que tienen como protagonistas esas frases.

Es que el TSJ, el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, no el Partido Popular que lo que ha hecho es denunciar sus abusos, el TSJ le ha dicho que usted se ha saltado la Constitución, el Estatuto de autonomía, leyes orgánicas, leyes autonómicas. Yo, desde luego, ahora entiendo perfectamente aquello que escribía usted de que sin desobediencia no hay independencia. Pero, oiga, de que se iba a pasar la legislación por el forro de sus caprichos no nos dijo nada hace cuatro años, nada. (*Aplaudiments*)

Ni de su sectarismo a la hora de tomar decisiones. Y el problema es que de las cosas que nos dijo no ha sido capaz de cumplir prácticamente nada. Y esto es importante, señor Marzà, porque demuestra que usted no es una persona creíble y porque demuestra que a usted la educación no le importa pero le es muy, pero que muy necesaria.

Para usted la educación pública es su caballo de Troya, se esconde dentro de ella, la utiliza como excusa para cumplir con otro fin que nada tiene que ver con la calidad educativa.

Utiliza la educación valenciana para imponer su ideología nacionalista, utiliza la educación valenciana para sus intereses políticos, utiliza la educación valenciana *per a fer país*, señor Marzà. (*Aplaudiments*)

Y usted, con esa mochila llena de incumplimientos, de radicalidad y de sectarismo viene a decirnos que lo mejor para nuestros niños es –he tomado nota, espero que de todo– la Ley de educación, también la legislatura pasada, un plan de choque social, una dirección general de infraestructuras, el incremento de innovación pedagógica, un plan valenciano de la FP.

Pero, señor Marzà, se ha olvidado de lo más importante: lo mejor para nuestros niños sería un *conseller* que no fuera nacionalista, un *conseller* que respetara la pluralidad de sus familias y de sus alumnos, un *conseller* que no espíe, un *conseller* que no nos diga en qué lengua tenemos que hablar.

En definitiva, lo que necesita la educación valenciana es que usted no sea el *conseller* de educación, señor Marzà. (*Aplaudiments*)

¿Y es sabe qué pasa? Que cada vez que usted habla de la educación pública, yo me pongo a temblar, porque algún otro atropello seguro que se nos viene encima.

Usted ha politizado la educación pública, señor Marzà, la ha puesto en riesgo, huyendo de un modelo plural, huyendo de la excelencia y apostando por un modelo mediocre en el que quiere imponernos su manera de pensar, su manera de educar y su manera de hablar. (*Aplaudiments*)

Y el problema es que, para justificar toda esta radicalidad, lo que hace es erigirse en defensor del profesorado. Y oiga, usted no defiende a los profesores, usted lo que hace es utilizar a nuestros grandes profesionales para infiltrar a los suyos.

Para que pasen desapercibidos, para que puedan vender boletos de Escola Valenciana en horario lectivo (*apludiments*). Para que puedan hacer comentarios de texto de Nuria Cadenes, una mujer que está condenada por terrorismo. Para que puedan celebrar el 9 de Octubre con *esteladas* en la Comunidad Valenciana, señor Marzà.

Y es que son tantos episodios tantos que hemos denunciado sin que usted haga nada... Así que, señor Marzà, por favor, no se meta en el saco de los buenos profesores, porque usted no es como ellos (*apludiments*), créame.

Y además, le voy a decir otra cosa: si todo lo que he dicho hasta ahora no es verdad, suba a esta tribuna y desmiéntame. Nada me gustaría más. Suba a esta tribuna y garantíceme hoy aquí que Escola Valenciana, Acció Cultural del País Valencià y Plataforma per la Llengua no va entrar en nuestros centros educativos (*apludiments*).

Que asociaciones con sede social en Cataluña no van a recibir subvenciones. Que entidades que atenten contra nuestro Estatuto de autonomía no van a recibir subvenciones. Que cumplirá las sentencias del TSJ. Que garantizará que se pueda estudiar en castellano en todos los municipios de la Comunidad Valenciana.

Que atenderá la demanda social, antes de cargarse unidades concertadas. Que aplicará los planes de excelencia. Lo que le estoy diciendo, señor Marzà, es que cumpla la ley y que se aleje de la mediocridad. ¿De verdad cree que es mucho pedir? ¿Es mucho pedir, señor Marzà? (*Aplaudiments*)

Y mire, puestos a pedir y sin querer abusar, ¿eh?, pero me gustaría que hiciera un poquito de autocrítica, de verdad que la he echado de menos. Me gustaría que viera cuál es la realidad que está viviendo la educación valenciana. ¿Usted es consciente del desconcierto jurídico que están viviendo los centros educativos?

¿Usted es consciente? ¿Me lo puede decir? Es que yo no lo sé. ¿Cuántas sentencias tiene en su colección en contra? Díganoslo, por favor, es su secreto mejor guardado. Y el problema es que estas sentencias, además de visibilizar una política educativa completamente al margen de la ley, lo que hace es generar una gran incertidumbre en los centros, que no se fían de usted.

Me habla del incremento de plantillas en las oposiciones. Pero oiga, no habla de la realidad de la que se han quejado todos los sindicatos, incluido el suyo. No me habla que no ha dado estabilidad a las plantillas, porque no ha sacado la orden de plantillas.

Que no ha vuelto a las dieciocho horas en secundaria. «Ya volveré, ya volveré». Pero no vuelve. Retrasos en los pagos de los complementos en los sexenios. Oposiciones en los juzgados, acusándole de manipular a los tribunales. (*Aplaudiments*)

No paga los gastos de funcionamiento con la tensión que eso provoca en los docentes. Me habla de Xarxallibres como algo revolucionario. Oiga, revolucionario, un banco de libros de texto.

En vez de estar hablando de la digitalización del sistema educativo valenciano (*aplaudiments*), un sistema que genera diferencias. Porque claro, ahora hay niños que van a clase con libros con los deberes hechos y con rayajos, y niños que van con los libros nuevos.

Y tenemos alcaldes investigados por su dejadez de funciones. Pero lo peor de todo esto es que usted obliga a esos profesores que dice defender, los denigra, obligándoles a hacer tareas que no les corresponden. Eso es lo que hace usted con esos profesores, cuando baja de esta tribuna: denigralos, obligándoles a hacer lo que no les corresponde.

Y me saca el tema de infraestructuras. ¿Sabe que ha pasado, señor Marzà? Mire, usted ha estado tan ocupado, pero tan ocupado con el tema ideológico, que se le olvidó construir colegios. Hay que ver qué pequeño despiste (*aplaudiments*)

Y el problema es que, cuando quiso reaccionar, claro, era tarde, y decidió salir del paso abdicando en los alcaldes.

Y de verdad que hay que tener cuajo político, señor Marzà, mucho cuajo político, para venir aquí a sacar pecho de las infraestructuras, cuando su mayor logro es ser el *consejler* que menos centros educativos ha construido en la Comunidad Valenciana (*aplaudiments*) desde tiempos inmemoriales. De verdad que me parece curioso.

Y mire, no me quiero olvidar del ataque constante a la escuela concertada, porque desde aquella famosa frase de «se acabó la barra libre para la escuela concertada» es que ha sido un no parar.

Les ha suprimido unidades de forma injustificada, les ha llevado a los juzgados acusándoles de irregularidades, les ha acusado de fiscalización incorrecta, les ha acusado de manipular la escolarización porque eran los centros quienes elegían.

Y todo para ser usted quien les acabe diciendo a las familias por qué tipo de opción tienen que optar. Les ha bajado los recursos de compensatoria, de las lenguas extranjeras, les ha regulado los ratios para quitarles alumnos.

Ha elaborado un decreto de conciertos que no tiene en cuenta la demanda social. Tengo que ir abreviado por falta de tiempo. Es que 200.000 personas han tenido que salir a la calle para reclamar lo que nunca deberían haber perdido, señor Marzà: su libertad, su libertad (*aplaudiments*).

Quiero hablar de cultura, porque tampoco mejoramos, oiga. Falta de criterio, ocurrencias, improvisación, sectarismo, rechazo. Hay una palabra que creo que resume muy bien el descontento generalizado de todo el sector cultural, y es *desilusión*.

Y es que, claro, a ustedes se les da tan bien esto de la camiseta y la pancarta que generaron muchísimas expectativas. El problema es que reivindicar se les da muy bien, pero la gestión es otra cosa y le ha ido muy, pero que muy grande, señor Marzà.

Y de deportes, por comentar algo de deportes, que consideramos que es muy importante, decirle que lo siento mucho, pero es que tampoco ha hecho nada. Del plan estratégico deportivo no sabemos absolutamente nada.

Es que lo único que consiguió que tuviera cierta relevancia la legislatura pasada es cambiarles el nombre a las selecciones autonómicas y llamarlas *selecciones nacionales*. Es que no se lo puede aguantar. Es que cada vez que puede, ahí mete la patita de su ADN, de su esencia pura, señor Marzà.

Y mire, no quiero terminar sin desvelar el secreto de su éxito. Usted hoy aquí ha podido sacar pecho del incremento de las ayudas de cultura, de las ayudas al alumnado, del bono infantil. No, gracias a su gestión, hombre, será elegante.

Ha podido sacar pecho, porque usted tiene 8.000 millones de euros más respecto al último gobierno del Partido Popular (*aplaudiments*). Y ese dinero no es gracias a su gestión, ese dinero fue gracias a las gestiones de un gobierno en Madrid del Partido Popular.

Ahora bien, yo entiendo perfectamente que ahora nos diga que con el PSOE nos va a peor. Yo le entiendo perfectamente, creo que es la primera vez que le entiendo, señor Marzà. (*Aplaudiments*). Porque claro, los socialistas, lejos de darle dinero, vienen y se lo van a recortar.

Les van a obligar a recortar, señor Marzà, y yo quiero saber qué va hacer usted al respecto. Espero que no se quede en una entrevista de postureo para salvar los muebles de su

partido, ahora que tenemos unas elecciones a la vuelta de la esquina.

Oiga, si no está de acuerdo con el Partido Socialista, márchese del Consell. Déjese de entrevistas (*aplaudiments*). Y deje de sufrir con un socio de gobierno que, según usted, es desleal, mentiroso desvergonzado y nos desgobierna.

Pero es que, para deslealtad, hay más, hay más, pero es que para deslealtad, esta mañana nos hemos desayunado en la prensa algo que ha escrito un asesor suyo en una red social, que decía: *Xiques*, me presento a elecciones. Ya tengo cartelito. De *merchandising*, regalaré Diazepan, todo ello adornado con una fotografía y con unas letras en tamaño grande que diga: «Vete a la mierda, Pedro». (*Applaudiments*)

¿Usted es el que quiere dar lecciones de lealtad con sus socios de gobierno, señor Marzà? Apláudanle, apláudanle, que no han parado de aplaudirle en toda la intervención. No está usted para dar lecciones de lealtad, -y termino, presidente-, pero ni de lealtad, ni de gestión, ni de libertad, ni de calidad, ni de legalidad.

Pero mucho menos está usted para dar lecciones de educación, señor Marzà. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Senyories, escoltarem ara la posició del Grup Parlamentari Unides Podem. La seua responsable, Pilar Lima, es dirigirà a tots nosaltres, i la seua exposició serà traduïda pels intèrprets que ens acompanyen.

Moltes gràcies. Això són els problemes del directe. No s'escolta? Es podrien assegurar en el... No, no, en el del conseller. Ací davant. Sí. Se sent? Vinga, escoltarem, senyories... Disculpe, quan vosté vullga.

La senyora Lima Gozávez:

Gracias, señor presidente.

Lo que yo siempre digo, ojalá todos, señorías, supieran lengua de signos y nos pelearíamos menos con las lenguas, si hablaríamos la misma lengua, y no necesitaríamos el micrófono. Bueno, era una broma, era una broma (*aplaudiments*).

Bueno, buenas tardes, señorías.

Buenas tardes, señor *conseller* Marzà.

Le deseo de nuevo en esta nueva legislatura muchos logros, más y mejor.

Voy a empezar atendiendo a la historia de la vida educativa de las personas con capacidades diferentes, pero que son tan normales. De esta forma podremos comprender la importante apuesta que es la educación inclusiva en nuestra *comunitat*. Una educación inclusiva de verdad.

No es suficiente que aparezca una normativa, un decreto de buenas intenciones, si realmente luego esto no se lleva a la praxis. Así no conseguimos nada. Lo que quiero decir a todas sus señorías es que la palabra *inclusión* no puede ser un mero elemento decorativo dentro de las normativas.

Tiene que ser real y hay que empezar a priorizarla. Y esa voluntad se tiene que convertir en hechos. Hace tiempo, las palabras de moda eran *integración*, *discapacidad*... que sustituía a la palabra *subnormalidad* y *minusvalía*.

Señorías, en los años ochenta a mí, con tres años, se me reconocía como *subnormal* en un certificado de minusvalía. Yo creo que hemos avanzado. Pero estas palabras, simplemente utilizar este vocabulario, no es suficiente. Es hora de aplicarlo, que sea real.

Y esto no es solamente competencia del señor *conseller* y de su *conselleria*. Es competencia y responsabilidad de toda la comunidad educativa, de todos nosotros y nosotras.

La educación comienza en la infancia y en la primera barrera comienza en la descoordinación entre el ámbito educativo y el ámbito sanitario.

Esto afecta a las familias, que sufren y tienen muchas dudas. Crea muchas dudas en las familias. Además, es una época en la que esas mismas familias están asumiendo que tienen un hijo o hija con capacidades diferentes.

Las administraciones públicas no podemos no dar una respuesta a esas familias, porque si no les damos una respuesta, se van a sentir muy solas en su lucha y desorientadas.

Señor *conseller* Marzà, esto tiene que mejorar. Hay que priorizar mecanismos que pongan atención a la diversidad y que faciliten la información, que la información llegue a las familias.

Por ejemplo, les voy a poner un ejemplo. Quería decir también gracias al pueblo valenciano, que me ha dado la oportunidad de hablar aquí y hacer visible que en la Comunidad Valenciana no existe una alternativa bilingüe en lengua de signos y lengua oral.

Que es una lucha histórica de la comunidad sorda, a pesar de que tenemos una ley estatal, la Ley 27/2007, que reconoce la lengua de signos y que nuestro Estatuto de autonomía reconoce la protección y la promoción de la lengua de signos, que es la lengua natural de las personas sordas.

Y la tenemos tan arraigada, como muchos de ustedes, señorías, tienen cualquier otra lengua, su lengua materna. Tenemos ese mismo arraigo.

Por tanto, yo les pido, yo le pido, señor Marzà, que por favor demos un paso más, un paso valiente, e incluyamos la lengua de signos, dentro de las políticas lingüísticas. Porque esto va a beneficiar tanto a personas sordas como oyentes.

No puedo beber (*inintel·ligible*) ... Bueno, sabemos que algunos partidos políticos, en sus programas electorales, promueven y promocionan la educación privada. Esto es comprensible.

Maurice Levitas decía: «La educación privada tiene el objetivo de preparar a sus alumnos para ocupar puestos de poder en la estructura económica, jurídica y política de la sociedad capitalista».

La educación privada es, muchas veces para las élites, un mero trámite, un gasto con el único objetivo de..., –perdón, error del intérprete– de conseguir sus fines. Y ya sabemos lo nerviosas que se ponen las élites cuando no se hace su santa voluntad.

Por eso es comprensible que no quieran cuidar la educación pública. Es comprensible porque no la pueden controlar. Se comprende perfectamente que no quieren que se haga real lo que decía Mandela, que es que la educación es el arma más poderosa, efectivamente, para cambiar el mundo.

Desde esta perspectiva se comprende ese ataque a la educación pública. Por eso yo le pido, señor Marzà, que no lo permitamos, que no permitamos esos ataques a la educación pública.

Ahora voy a hablar de la LOMCE. Esta famosa ley que llevamos arrastrando estos cuatro años, y yo llevo pidiendo en el Senado que se derogue. Cuatro años, cuatro largos años de ley de desigualdad educativa, que es como se llama.

Parece, con esta ley, que si los resultados académicos no son los esperados, las becas desaparecen. Y que repetir curso es un privilegio de las clases medias. Esas clases medias que ganan 10.000 euros al mes, como dice el señor Rivera.

Desde la Comunidad Valenciana tenemos que seguir luchando y reivindicando para derogar esta ley de una vez una. Una ley que segrega a la diversidad y que es maldita porque afecta a las personas..., que arrasa con las personas que tenemos capacidades diferentes, porque no podemos competir. Esta mañana lo he dicho, no hay no hay opción a competir, porque, si no hay una sociedad igualitaria, no podemos competir en ella.

Señor Marzà, me voy a arriesgar a dar una afirmación sin haber hecho un estudio previo, ¿eh? Yo creo que las élites en general nunca han estudiado en barracones.

Aquí, no sé si hay señorías, a lo mejor hay alguna excepción, pero no sé... Yo creo que no.

El colegio Ciudad de Cremona va por la cuarta promoción de niños y niñas que están estudiando en barracones. Sufriendo las inclemencias meteorológicas en verano y en invierno.

Esto, todo promovido porque hubo una época en que se promovió un paisaje educativo lleno de barracones. Unos barracones que tienen color gracias a la iniciativa de madres y padres que intentan dar un espacio digno al lugar donde se educan sus hijos e hijas. Y todo esto porque unos pocos se enriquecieron a costa de las arcas públicas.

Ustedes han puesto a mi comunidad en el mapa de la corrupción. Y luego otros grupos políticos afines hacen campaña en barracones, haciendo campaña al lado barracones. Entonces, yo le pediría, señor *conseller*, que hagamos lo imposible, pero lo imposible por en esta legislatura terminar con los barracones.

Nosotros y nosotras vamos a estar al lado apoyando y detrás empujando. Y nos tendrá siempre –uy, el tiempo.

Voy a ir un poquito más rápido. Voy a hablar sobre la concertada. Sobre la concertada, tenemos que erradicar el pago de cuotas ilegales de la concertada, que lo único que supone es una barrera económica para las familias con menos recursos.

Y un dato importante: el porcentaje del PIB de este país que se destina a educación comparado con la media europea. La media europea es el 5,9 %. Aquí en España no llega al 4 % del PIB en educación.

Si hablamos de los países nórdicos, ya tienen una situación mucho mejor, el 7 %. Esto debería darnos vergüenza.

Y, después, algunos grupos pidiendo que no se suban los impuestos. No, esto no es posible. No es posible. Hay que pagar impuestos para financiar la educación pública. La gente que más dinero tiene, tiene que pagar más.

Evitar el acoso escolar debe ser un tema prioritario. Material escolar gratuito, también. Y una educación igualitaria. Una educación igualitaria para evitar futuras agresiones, futuras violaciones y futuras muertes. Son palabras duras y difíciles de escuchar. Pero es que es real. Es real y está ocurriendo.

Y también debemos evitar y establecer planes para evitar las discriminaciones de tipo racial.

Y, bueno, yo me estoy extendiendo demasiado. Me falta hablar sobre cultura, aumentar el suelo presupuestario de agricultura, políticas deportivas, el plan estratégico de deporte. Me gustaría seguir hablando de muchas más cosas.

Y simplemente, ya para cerrar, esta mañana he oído aquí en la cámara «viva España». Pues sí, claro que sí, viva España. Viva la España que cuida la educación pública, la cultura y el deporte.

Y ya está. Muchas gracias, señorías. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

La diputada Pilar Lima té l'avantatge que no li puc tallar el micro, per això s'ha excedit en la seua exposició. (*Rialles*)

Senyories –gràcies... gràcies per l'exposició–, ara, en nom del Grup Parlamentari Compromís, té la paraula la il·lustre diputada Papi Robles. Fixarà posició en nom del Grup Parlamentari Compromís.

Quan vosté vullga.

La senyora Robles Galindo:

Moltes gràcies, senyor president.

Diputades i diputats.

Senyor conseller.

Vaig a saltar-me el guió.

Este matí, quan eixia de casa per a vindre ací per volta el meu fill m'ha preguntat que on anava. I li he explicat que la mare anava a intentar millorar la seua educació. Perquè anava a l'espai en el qual se feien les polítiques públiques perquè ell tinguera una millor escola i que tinguera un espai més igualitari.

Crec que quan torne esta vesprada em costarà molt explicar-li el que passa ací i el que hem viscut.

Espere que pugam canviar eixe espai, este espai en el qual estem treballant, que siga un espai de construcció i en el qual pugam proposar i, per què no?, acordar i desacordar des del respecte.

Gràcies, Pilar, per la teua intervenció perquè dóna molta calma, molta pau. Crec que gran part de tot el que se mesura ací és el soroll. *(Aplaudiments)*

Com no?, conseller, sort. Sort i encert, que estic segura que el tindràs. Però no soles tu, tot eixe equip que hi ha allà dalt. I, com no, tota la societat civil organitzada que participa, que ve, que s'interessa per l'educació i tota la comunitat educativa, fonamental, el nostre objecte.

Parlar d'educació abans de 2015 era parlar de retallades, era parlar de desqualificacions cap a la tasca docent i de persecució de les entitats que donen recolzament a l'escola pública.

Hui, parlar d'educació és parlar de més inversió, de reducció de ràtios i de dignificació del professorat.

Hem de recordar també que, quan parlàvem de cultura, parlàvem sempre d'infraestructures i de projectes culturals i de coses molt grans. ¿Veritat? Ara parlem de la creació xicoteta, de la humanització d'eixa cultura que tan necessitem, de dotar l'espai creatiu de recursos.

Ara parlem de teixir xarxa, de donar recolzament a tots aquells projectes que tant ho necessiten. Parlem d'enriquir la nostra societat, que per això ha d'estar la cultura. Òpera, teatre, escultura, pintura, qualsevol creació cultural ha de ser recolzada des de la nostra conselleria.

És parlar de l'impuls de la creació artística i dinamització de la cultura, que tan important és, des de la perspectiva gènere.

També hem de recordar que quan parlàvem d'esports curiosament el que més veiem fins a 2015 era *algo* aixina com la Copa de l'America, la Fórmula 1... que anaven a donar molts grans beneficis. Però fins ara només que els hem trobat en els tribunals.

Hui, quan parlem d'esports, parlem del suport i recolzament a les activitats xicotetes; parlem d'estar propers als clubs, als barris i als pobles.

Hui parlar d'esport és parlar del foment de l'activitat física i saludable, i parlar de tots i totes les professionals de l'esport i reglar tot el seu treball amb una llei que mos va quedar pendent, però que s'encetarà, no ho dubte, ben prompte.

El passat dia 9 va començar el curs escolar. El conseller ja ha donat les dades, no cal que les explique amb profunditat, però que sí que és molt important: hem superat les retallades. Els nostres fills i les nostres filles han recuperat la dignitat que van perdre en els últims anys. *(Aplaudiments)*

I, com no, convindrà amb mi que el que hem de fer és preocupar-nos i garantir que totes les necessitats d'eixa comunitat educativa estiguen cobertes. És la nostra obligació, i no una altra.

L'educació –ja ho ha dit Pilar abans– és la ferramenta més poderosa que tenim per compensar les desigualtats socioeconòmiques i culturals d'origen, per això dóna tanta por. I és per això que els pilars fonamentals de la nostra política educativa en els pròxims quatre anys, conseller, han d'estar en la inclusió i en la innovació pedagògica, perquè això farà una escola molt més lliure.

Formem persones acadèmicament –clar que sí– des del respecte a la diversitat i caminant cap a una igualtat plena. No podem oblidar que és un espai de convivència i aprenentatge.

I per això jo solament puc celebrar la gran baixada de ràtios. Evidentment, tenim molta més qualitat i tenim molta més capacitat d'atendre la diversitat.

Sí que li vaig a demanar coses, perquè nosaltres sí volem treballar quatre anys més.

Continue treballant per millorar les condicions d'aprenentatge de xiquets i xiquetes. Eixe és l'objectiu i no un altre.

Continue garantint que els seus drets seran iguals per a tots i totes; que l'espai de l'escola siga el lloc que reequilibre les desigualtats del món en el qual viuen i que les escoles siguen espais segurs en els quals puguen créixer emocionalment i també intel·lectualment.

Que continue fent realitat amb les figures de les coordinadores d'igualtat de centres els protocols creats per facilitar i estructurar el treball del professorat; els plans d'atenció a la millora; l'augment de beques menjador, i que continue treballant per una educació innovadora, que fomenti la reflexió i el creixement del professorat de manera col·lectiva.

Conseller, la seua conselleria ha invertit moltíssim en propostes innovadores en els últims anys. Però ara necessitem que totes eixes propostes se posen en comú i el professorat tinga espais de convivència que fan créixer tant la nostra comunitat educativa.

Però, clar, sap vosté que no solament mos podem quedar amb això. I, com no, sempre tenim els barracons. Veritat? És un debat que sempre hem tingut obert.

Diguérem que veníem a llevar-los. Clar que sí. I els llevarem. Sobretot, sobretot no tenim cap barracó *cronificat*. Cap. Tots els xiquets i xiquetes que estan en un barracó a dia de hui tenen un projecte darrere per a tindre dignitat en les seues aules. Cap. *(Aplaudiments)*

Ara bé, açò ho dic mirant allí, perquè quan escolte mentides me pose nerviosa. Però quan mirem a la comunitat educativa,

acatxem el cap, tirem endavant i diguem que deixarem la pell treballant perquè cap xiquet i xiqueta continue en un barracó, perquè eixe no és un espai digne en el qual s'ha d'estar.

Hem fet la reducció més gran de barracons en l'estat i estem ben orgullosos d'això. Gràcies. I tots els que queden estan directament vinculats a projectes. Són provisionals. Esta paraula igual a algú li ha de resultar important. Perquè nosaltres vam lluitar molt en contra d'eixe tipus de barracons, però per a algunes engrossar els diners de Ciegsa era molt més important que tindre centres dignes per als nostres xiquets i xiquetes. *(Aplaudiments)* Però, clar, com diria mon pare, *milagros a Lourdes*.

I no podem oblidar que per a tot açò que estem diguent, clar que sí!, la seua conselleria té molt de pressupost perquè els serveis públics necessiten pressupost, i es fa inversió, que no despesa, en tot el que treballem.

Necessitem un finançament just –ja ho he dit este matí–, el finançament autonòmic ha de vindre, i tota esta cambra ha d'estar d'acord en reclamar-lo una i una altra vegada.

I, bé, mos queda la política lingüística (*rient*), anem a fer-ho senzill.

Jo sóc murciana, a que sí?, i crescuda a Oriola, i no sabia valencià fins fa uns anys. Però, mire, l'aprenentatge de les llengües mos enriquix, no passa res, ¿eh?, de veres que no passa res. Clar, la polèmica sobre la política lingüística mai l'acabe d'entendre massa bé, perquè visc plenament tranquil·la en una comunitat en la que puc relacionar-me en les dos llengües. Ara bé, me'n vaig a la legislació, que és la base que tinc per a poder treballar, i el meu Estatut d'autonomia diu que tinc dos llengües en les que em puc relacionar, i tinc dret a relacionar-me en elles.

Però, és més, me'n vaig a vore la llei que vosté ha fet, que tants i tants titulars mos dóna, i dic «lleí», que no he dit «decret», perquè crec que algunes es van quedar allí en el passat parlant d'un decret derogat des de fa tres o quatre anys, no me'n recorde ja (*veus*), sí, sí, t'escolte bé, i no ho entenc perquè en la llei diu que hem de garantir que el 25 % del currículum educatiu es done en castellà i en valencià.

Però, és més, tampoc entenc, perquè jo fa molt de temps que passege per este allargat país i mai m'he trobat a cap persona que no sàpiga parlar en castellà. (*Veus*) ;Cap, cap, cap! I tampoc m'he trobat a cap persona que no puga estudiar en castellà. Es més, és més (*veus*), es més, dus-les!, dus-les!, que ho parlarem, dus-les! (*Veus*) Aleshores, com no ho entenc tot això doncs una continua fent-se preguntes, veritat? Ui, com de bé se vos escolta!

Si la Comissió Europea reconeix que la llei de plurilingüisme i la campanya «Sempre teua» són exemples de bones pràctiques, per què contínuament tenim tant de problema en este tipus de treball que es fan? Per què el que fa vint anys estava totalment normalitzat fins a despús-ahir que ha començat a ser sectari? Però, sobretot, sobretot, per què, que la conselleria pose en marxa eines d'aprenentatge per als professors per a l'anglès, també és un problema? És que no ho puc entendre.

I, aleshores, ahí arribe a la conclusió que hi ha una part d'este parlament que no té model educatiu i que, per tant, utilitzen algunes coses per a estar pegant-li voltes a la bombolla tot el dia. *(Aplaudiments)*

Continue amb el seu model i amb nosaltres es trobarà, conseller.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència la vicepresidenta, senyora María José Salvador Rubert)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

És el torn del Grup Parlamentari Socialista per a fixar posició després de la compareixença del conseller.

És el torn de la il·lustre diputada Ana Besalduch.

La senyora Besalduch Besalduch:

Gràcies, presidenta.

Conseller Marzà, felicitacions a vosté i a tot l'equip de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport que tenim avui ací.

Mire, senyor Marzà, després d'escoltar-lo se m'ompli l'esperit d'esperança. Però, li he de dir més, d'esperança i de fe, molta fe, senyor Marzà. I explicaré a la cambra per què, perquè veig que n'hi ha gent que no ho entenc, explicaré per què.

Mire, senyor Marzà, vosté en la seua primera compareixença en el 2015, en esta cambra (*veus*), si em deixen continuar amb la meua intervenció...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, per favor, mantinguen silenci.

La senyora Besalduch Besalduch:

Vosté en eixa primera compareixença, senyor Marzà, parlava del model educatiu d'educació que el botànic volia, i vosté parlava d'una educació obligatòria, universal, gratuïta i de qualitat, i parlava que l'educació no obligatòria havia de ser una educació en igualtat d'oportunitats i promoguda des del govern. En definitiva, una educació que no deixés a ningú pel camí.

I parlava vosté en aquella primera compareixença de reconstrucció, paraula clau; s'havia de reconstruir una educació pública que havia sigut la gran damnificada de les polítiques

del Partit Popular i la gran patidora de les retallades del Partit Popular. Quatre anys treballant per a reconstruir el bé més apreciat de qualsevol societat: el sistema educatiu públic, senyor Marzà.

Per tot allò que vosté va dir aquella primera compareixença, tot allò que vosté va explicar, s'ha portat endavant. I el govern valencià, ¡tot! el govern valencià va entendre que l'educació s'havia de reconstruir i que, per tant, s'havia de prioritzar.

I, clar, vosté va parlar de fer una aposta decidida per l'educació zero a tres, i evidentment s'ha fet en estos quatre anys; molts més alumnes que en l'última etapa del govern del Partit Popular però, molt important, 15.102 places totalment gratuïtes, senyor Marzà.

I saben què passa, senyories? Que les famílies dels xiquets i xiquetes, estos quinze mil xiquets que tenen el zero a tres gratuït, s'estalvien a l'any més de quatre mil euros. Que, saben què, senyories? Perquè en esta cambra portem dos dies parlant que els diners han d'estar en les butxaques de les famílies i estem d'acord, però n'hi ha moltes formes de fer-ho. I, senyor Marzà, eixos diners que els xiquets i les xiquetes, i que eixes famílies s'estalvien per no pagar l'escolarització dels dos a tres, les tenen les famílies a les butxaques perquè redistribuïm, senyor Marzà. *(Aplaudiments)*

Augment del bo infantil de 27 milions en el govern del Partit Popular a 55 milions en el govern del Botànic. I haguérem pogut fer molt més, senyor Marzà, molt més si a les senyories del Partit Popular que estaven en el govern els haguera pegat per gastar-se els 20 milions d'euros del pla Educa3, que no es van gastar, que van haver de tornar, i que damunt vam haver de pagar interessos.

Però, és més, encara podríem fer més, senyor Marzà, si els pressupostos generals de l'estat s'haguessen aprovat – que no s'han aprovat per culpa d'esta bancada que tinc ací a la dreta – quan n'hi havia una aposta ferma i decidida del Govern d'Espanya pel zero a tres, per eixa universalització, senyor Marzà. *(Aplaudiments)*

Parlem de les beques menjador, senyor Marzà. Els titulars d'ahir eren: «Este curs serà el curs amb més beques menjadors de la història gràcies al govern del botànic», vosté ho ha dit, més de cent trenta-nou mil alumnes que se beneficiaran.

I parlem de Xarxa Llibres, perquè els diners de Xarxa Llibres, senyor Marzà, també estan a les butxaques de les famílies, també, això que en esta cambra portem dos dies escoltant, doncs, també. Perquè, mire, no se paguen els llibres de text, vosté ho ha dit, quatre-cents vint-i-quatre mil alumnes que no paguen els llibres de text.

Veuen vostés, senyories, quan jo els deia al principi de la meua intervenció que tinc fe i esperança? Perquè totes aquelles coses que diem que faríem des del botànic en educació s'han fet.

I també vullc parlar de les infraestructures educatives, també, una herència enverinada, conseller, barracons crònics que en el millor dels casos portaven deu anys, en el millor dels casos portaven deu anys. No va ser fàcil la solució però la vam trobar: Edificant, que no és només una eina per a acabar

amb els barracons, senyories, ¡no!, és per a moltes més coses. Perquè, mire, a través d'Edificant podem arreglar també el desfici de molts coles que es van construir per Ciega i que als tres anys d'inaugurar-se han d'entrar dins d'Edificant per a poder-los arreglar *(aplaudiments)*, o a través d'Edificant, senyories, podem dignificar les infraestructures educatives perquè teníem coles que no tenien ni menjadors escolars, ni gimnàs, i els farem a través d'Edificant.

Però, vaig a explicar-li més coses d'Edificant perquè Edificant, que és la solució a la dignificació en general de les infraestructures educatives, és gràcies a esta bancada perquè està bancada de l'esquerra és la que va votar a favor d'Edificant; cap vot a favor d'esta bancada, cap!, per a acabar els barracons, cap vot a favor!, cap alternativa per a acabar amb els barracons que teníem en esta comunitat! *(Aplaudiments)*

I, senyor Marzà, si les infraestructures educatives són importants per a l'educació, no és menys important la qualitat de la nostra educació. En aquell moment va dir vosté que s'havia de reconstruir i recuperar eixos sis mil professors, en tenim quasi huit mil, hem recuperat eixos quasi dos mil més, i tot això que vosté va anar dient s'ha anat complint. Per tant, senyories, no em queda més remei que tindre fe, senyor Marzà.

Però, també hem de continuar apostant per la formació del professorat, en els idiomes també, senyor conseller, perquè, mire, perquè es puguen complir els objectius de la llei del plurilingüisme, que no són altres que els xiquets i xiquetes, quan acaben la seua etapa escolar, dominen les dos llengües cooficials i una tercera llengua, és fonamental continuar invertint en la formació del professorat.

I, miren, senyories, vaig a repetir unes paraules, una reflexió de l'actual rectora de la Universitat Jaume I i que consta en el *Diari de Sessions*, i no repeteixo les paraules d'Eva Alcón perquè era diputada del Grup Socialista sinó perquè pense que és una de les veus acadèmiques més autoritzades per a parlar sobre l'aprenentatge de llengües, i deia: «És urgent traure les llengües del debat polític i aplicar criteris científics, és a dir, aplicar els resultats d'investigació acadèmica en adquisició de llengües a l'educació», com així vam fer en estes Corts aprovant la llei del plurilingüisme seguint estos postulats de l'actual rectora de la Universitat Jaume I.

Miren, senyories, és un error odiar les llengües, la que siga, un error, són tan grans totes que tenen la fórmula màgica de la comunicació humana. Utilitzem-les per a comunicar i no per a odiar. *(Aplaudiments)*

Senyor Marzà, l'educació és molt important, però per als que venim dels pobles més menuts és més important encara. Sap –i ho sabem tots– que quan es tanca una escola es mor un poble. Sabem que esta conselleria ha treballat perquè no es tanque cap escola a cap poble, però hem d'anar un pas més enllà i hem de seguir lluitant contra el despoblament a través de l'educació.

Com igual –ja ho ha dit vosté en la seua intervenció– hem de seguir lluitant per l'FP, i mos alegrem de l'anunci que vosté ha fet del pla d'FP de 170 milions d'euros, senyor Marzà.

La cultura, apropar el teatre, la música, recolzar les nostres bandes de música, recolzar-les amb el pressupost

augmentant les ajudes, i també sense pressupost, simplement fer la declaració de BIC, que la vam haver de fer perquè no va ser capaç de fer-la el govern anterior, senyor conseller. *(Aplaudiments)*

I en esports, és fonamental ficar en marxa el pla estratègic de l'esport, sobretot en una perspectiva inclusiva i en igualtat, i treballar i seguir recolzant a totes les nostres federacions esportives. I vaig acabant, senyories.

Senyor Marzà, no li vaig a ficar un deu al Consell del Botànic en educació perquè, com deia un il·lustre del meu poble, Sant Mateu, el deu només se li pot donar a la Comaneci. Li fico molt bona nota al govern del Botànic i vosté en matèria d'educació, cultura i esport.

I llarga vida al botànic, senyor Marzà. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

És el moment que el conseller conteste a les qüestions formulades pels grups parlamentaris, per a tal efecte disposa de 21 minuts i 9 segons.

Escoltarem al conseller amb silenci, senyories.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyories, per les seues aportacions, especialment a aquells que n'han fet. Gràcies per dir i fer visible el que és un parlament. Perquè si no m'equivoque, estem en un parlament. I ací és on es dirimixen els posicionaments ideològics de cada partit, de cada formació.

Ho dic perquè he escoltat en les intervencions de les tres dretes utilitzar la paraula «ideològic» com a una qüestió despectiva: «El decreto ideológico, la educación ideológica, el trabajo cultural ideológico...» Clar, és curiós quan vostés són parlamentaris..., i és evident que ací ningú té la veritat absoluta i que la seua ideologia, que la tenen i que tenen ideologia, igual que nosaltres en tenim, la seua ideologia és una més, no és la veritat absoluta.

Per això m'estranya allò de començar dient «decretos ideológicos o política ideológica», com si fóra despectiu. No és despectiu, senyoria, no és despectiu, és normal. És que estem a un parlament i hem de fer política. És que retallar l'escola pública és ideològic. Amuntar els xiquets als centres públiques augmentant les ràtios és ideològic. Eixa és la ideologia de la dreta quan governa, *(aplaudiments)* reduir cada vegada més les condicions de l'escola pública. És la seua ideologia, no reneguen d'ella. És ideològic? Sí, és ideològic. Clar. I nosaltres tenim ideologia –clar que sí!–: baixar les ràtios, millorar

les seues condicions, que estiguen millor tractats els xiquets i les xiquetes, que n'hi haja més professorat. Eixa és la nostra ideologia.

I n'hi ha una xicoteta diferència entre tindre ideologia i assenyalar a qui pensa diferent. *(Veus)* Dir qui és el que assenyala que està dient que pensa diferent i censurar-lo, censurar. I això està per dalt de qualsevol ideologia i traspassa tots els límits absolutament que hi ha en una democràcia. *(Aplaudiments)* I això és el que estan fent en determinats llocs on governen junts.

I si no, li ho pregunten per què no deixen que Rozalén faça un concert a Oviedo. Per què? Perquè és republicana? Perquè té una intèrpret signal? Perquè és d'esquerres? Quina classe de sectarisme és eixe? El sectarisme és assenyalar a qui pensa diferent, no deixar que hi haja llibertat d'expressió, que les persones siguen assenyales o perseguides com fan des de la dreta quan pensen diferent.

Miren, vostés, vostés repetixen i repetixen un mantra. I, sincerament, a mi em rebel·la i crec que a tota la gent que, evidentment, vol que les paraules s'usen amb el seu significat també. Repetixen el mantra i s'erigixen com a defensors de la llibertat. Quina llibertat, si vostés quan governen censuren? Quina llibertat estan defenent vostés *(aplaudiments)* quan l'únic que estan fent és lluitar pels privilegis, lluitar pels privilegis?

Perquè, miren, l'única llibertat que es pot... l'única llibertat que es pot realment garantir és quan tenim una societat en plànol d'igualtat, quan totes les persones en igualtat de condicions poden decidir, perquè no estan en una situació de privilegi o d'opressió. I vostés el que defensen és aquells que estan privilegiats. I els explicaré per què.

Miren, si hi ha desigualtat d'accés, si hi ha segregació en un centre escolar, hi ha privilegis, hi ha desigualtat, no pot haver llibertat. Com ha d'haver llibertat? Miren, si hi ha igualtat, si els criteris d'admissió són els mateixos per a tots i totes, hi ha llibertat, es pot exercir la llibertat. I és ara quan s'està exercint la llibertat en els centres educatius, és ara quan es pot triar. Abans era el centre el que decidia a quina família li donava un punt o uns quants punts, en funció de les seues condicions, per a poder triar quin tipus de família volien al seu centre.

Eixa és la gran diferència. La llibertat només es pot exigir, només es pot fer i només es pot practicar quan hi ha un plànol d'igualtat. I vostés l'únic que fan és defensar els privilegis dels que estan en situació de desigual i a qui estan oprimint cada dia més. *(Aplaudiments i veus)*

Miren, no pot haver, no pot haver llibertat quan es segrega, quan els centres, com dia, trien a l'alumnat. Però és que, a més a més, no es prou això que pervertixen la paraula llibertat i s'erigixen com a defensors, quan el que fan es cada dia més treballar perquè hi hagen més privilegiats i més oprimits, sinó que a més a més, enganyen a la gent, enganyen a la gent. I els explicaré dos raons molt clares que jo crec que quedaran bastant paleses en la meua intervenció.

Miren, dos raons molt fàcils. La primera, el que vostés diuen és impossible de fer, impossible de fer. Diuen que la demanda ha de ser l'únic criteri. Molt bé. Doncs li ho diuen al conseller

Imbroda, de Ciudadanos, que no s'està aclarint a fer el que li han dit que ha de fer. Perquè diu que l'únic criteri ha de ser una demanda social. I resulta que la seua secretaria general tècnica li ha dit: «Señor, esto no es posible, no se puede cumplir porque no se puede ni planificar, porque los centros no pueden tener continuidad y no van a poder continuar con la programación que tenían ni con la estabilidad del profesorado que deberían tener.» Vaja, què curiós! Anem a fer l'exemple. El centre Lluís Vives de València. És un centre públic. D'això no en parlen. Però té molta més demanda que oferta, (*veus*) té molta més demanda que oferta. Què fem? Posem als xiquets al pati? Els amuntonem a la plaça de l'Ajuntament? Cada any canviem les plantilles i el seu projecte pedagògic en funció de la demanda que té cada any segons la matrícula?

Voleu que anem a un exemple d'escola concertada? Cap problema. El Pilar de València. Té més demanda que oferta. Què fem? Amuntonem als xiquets al seu pati? No poden desenvolupar el seu programa? Fan més pisos per dalt? (*Rialles*) Construïxen més? Tiren al carrer del centre concertat que haurem de tancar que estan els seus xiquets en el centre del Pilar? És eixa l'estabilitat del professorat de concertada que volen? És eixa l'estabilitat de les famílies que volen? És eixa l'estabilitat del conjunt dels projectes educatius? És impossible. Estan enganyant a la gent, (*aplaudiments*) estan enganyant a la gent.

Per tant, impossible de fer i sense cap fonament pedagògic, clar, ningun fonament pedagògic. (*Veus*)

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

I resulta que, a més a més, tota esta batalla i tot este engany és perquè el 95,5% de les famílies, en primera o en segona opció, han triat un centre on van els seus xiquets i xiquetes. (*Aplaudiments*) Estan generant un problema que no existix, que és mentida, que no es pot solucionar com vostés estan fent, com ho està sabent el senyor de Ciudadanos quan estava governant i que, a més a més, seguix defensant – a què? – als privilegis d'aquells que volen triar d'alguns centres privats, i no tots, d'alguns que volen triar quin alumnat tenen. Altres fan un feina espectacular per a millorar els centres educatius i la cohesió social.

I un segon exemple, crec que també estarà bé. Hem dit Xarxa Llibres. I està molt bé recordar Xarxa Llibres, perquè recorde perfectament quan la dreia va demanar – atenció! – que no foren les famílies les que decidiren si volien participar o no en els centres d'un banc de llibres, perquè – els ho recorde – participen o no participen, si volen. Hi ha un banc de llibres, es participa o no si es vol en els centres públics. Van decidir i van plantejar alternava de... No, no. Les famílies, no. El titular del centre. No siga cas que se mos enfade el titular del centre. Ahí les famílies no podien triar, no poden tindre llibertat d'estalviar-se diners i de participar en un banc de llibres. Ho ha de decidir el seu titular.

Bé. De vostés queda ben palés que no només defensen la llibertat sinó continuen treballant per a fer perdurar els privilegis. I saben què? Que ací hem vingut a acabar amb els privilegis i a cohesionar la societat. (*Aplaudiments*) I, clar, quan u es dedica a intentar acabar amb els privilegis, evidentment, cert sistema i certs privilegiats, evidentment, es remouen.

I sí, evidentment, hem tingut sentències en contra, sí. I els explicaré per exemple una, casualitat, de les últimes. Les ràtios. He escoltat en la intervenció d'una de les diputades de la dreia que deia: «Les querían quitar alumnos a la concertada bajando las ratios.» No. Volem tractar a tots els xiquets millor, també als de la concertada, perquè hi haja menys xiquets per aula i es puguen atendre millor. És que, clar, quan u, en lloc de defensar la llibertat dels xiquets i les xiquetes a educar-se en llibertat i a ser crítics, i està defensant els interessos de determinats centres, doncs li passa el que li passa, que diu: «¡Ojo!, ¿por qué le querían quitar...?» No, no queríamos quitar niños. Queríamos que estuvieran mejor atendidos. ¿Por qué? Porque es mejor, porque menos niños por aula, con más profesores, oye, mucho mejor. ¡Claro que sí! (*Aplaudiments i veus*)

Bé. I mire, i no només això, no només això, sinó que és que resulta, resulta que quan governa el Partit Popular a la nostra terra, al País Valencià, pot pujar les ràtios. És competent per a pujar les ràtios. És a dir, per a amuntonar als xiquets són competents. Per a abaixar les ràtios, no. (*Rialles*) Com pot ser això? I, a més a més, no és que ho fem nosaltres, és que ho fa un senyor que crec que coneixen, que li diuen Feijóo. (*Rialles*) Decret de la Xunta de Galícia, que fa exactament el mateix que fem nosaltres. Sentència en contra. Els valencians i les valencianes no podem. Els gallecs sí que poden. Què tenen en contra dels xiquets valencians? (*Aplaudiments*) No ho entenc, no ho entenc.

I miren, contra els privilegis no farem ni un pas arrere, ni un pas arrere. I només informar-li, per allò que preguntava per les sentències. Paguem quatre vegades més en costes encara ara de resolucions judicials contra el govern del Partit Popular que l'actual, quatre vegades més. I, curiosament, no per intentar millorar les condicions dels xiquets i les xiquetes, sinó per intentar acabar amb els drets laborals dels treballadors i treballadores.

Miren, és que no volen solucionar, no volen solucionar ni millorar la vida dels xiquets i les xiquetes. Només crispar, mentir, repetir mantres, començar a dir, i dir, i dir i dir mentides perquè així intente calar, i especialment, en determinats temes, que saben que són de fetge, que saben que molta gent, doncs, s'enganya ràpid a això perdent moltes vegades la racionalitat.

Miren – ho hem dit moltes vegades, i ho diré les vegades que faça falta –, volem que tots els xiquets i les xiquetes aprenguen, com a mínim, tres llengües. (*Veus*) Sí, rieu, tranquils, vosaltres a la vostra. Resulta que no només que volem que aprenguen les tres llengües, sinó que ara ho estem fent efectiu. I els explicaré per què.

Miren, saben què passa? Que és important pedagògicament saber el context. És que si a casa parla anglés, jo que sóc mestre d'anglés sé que no he de començar dient-li al xiquet *hello* ni ensenyar-li els números en anglés perquè ja se'ls sap.

Igual passa amb el valencià, que si parlen a casa valencià, no li ensenyaré determinades cases. Es diuen qüestionaris de context, per allò de l'*Espía como puedas*. (Rialles) Es diuen escenaris de context. (Aplaudiments) I resulta que es fan, es fan arreu del món on n'hi han diferents llengües perquè el professor o la professora s'adapte a la realitat del xiquet o xiqueta, a la família, (veus) per a individualitzar, per a individualitzar el seu aprenentatge.

I a més a més, una vegada fet això, s'ensenyava d'una forma diferent metodològic que està cada vegada més puntera en innovació educativa. I per què dic això? Perquè resulta que, efectivament, senyora Besalduch, vaig tindre el plaer farà vora un any d'anar a la Comissió Europea i participar d'aquesta jornada organitzada per la Unió Europea, per la Comissió Europea, que es deia «Multilingual education and cultural expression: learning three languages in school.» Fins ací, Comissió Europea. I hi havia una panell d'experts, i resulta que en eixe panell d'experts hi ha una persona que crec que concidirán... sabran qui és. Vaig anar a explicar quin era el nostre model, i va ser per a explicar perquè la Comissió Europea ens considerava que era un model d'èxit, que era un model pedagògic, que era un model basat en criteris acadèmics, que era un model que realment garantiria que els xiquets i les xiquetes valencians i valencianes aprengueren tres llengües. (Aplaudiments)

I miren, jo crec que hem de saber molt bé quan parlem què és el que parlem. Per què els molesta, per què els molesta –jo no ho entenc, eh?–, per què els molesta, per què els molesta fer esta pregunta? «Quan vas de festa parles habitualment en valencià?» Els molesta? «Quan t'adreces a un desconegut ho fas en valencià?» Molesta? «Quan vas a l'hospital parles habitualment en valencià?» Molesta? Sí, li molesta? Molt bé. És del Partit Popular, 2001-2002. (Rialles i aplaudiments) 2001-2002. Molt bé. (Protestes) Gràcies.

Sap quina és la diferència, sap quina és la diferència? L'única diferència és que nosaltres preguntem per l'anglés. Eixa és la diferència. (Veus i aplaudiments) Molt bé. (Veus)

El senyor president:

Senyories, per favor.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Més anglés que mai en els centres educatius valencians, més anglés que mai en els centres educatius valencians. Més professorat format en llengües estrangeres, més estades a l'estranger que mai, més formació perquè la gent pugui veritablement garantir que els nostres xiquets i xiquetes aprenguen totes les llengües, quantes més millor.

Miren, parlen també vostés, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, jo també ho he fet en la primera intervenció i ho faig ara també –com no pot ser d'una altra manera– dels barracons, clar que sí, d'infraestructures educatives.

Quan vam arribar al govern hi havia més de denou mil cinc-cents xiquets i xiquetes en barracons. Ara n'hi han dotze mil.

(Remors) Sí, massa. Quan abans estiguen en aules dignes, millor. N'hem reduït més de set mil; som els que més, a nivell estatal. Deia que un de cada dos dels qui passen a estar en centre en obra és valencià i no significàvem el 50 %, significàvem el 27 % del total.

Però hi ha una gran diferència i és que, com s'ha dit abans, els barracons que eren crònics, que no s'havia fet res, absolutament res per a eradicar-los, que anaves als centres –i jo ho he fet– en què la comunitat educativa es pensava que havia de començar, que havia de començar la construcció la setmana següent, el mes següent, perquè així li ho havia dit el govern anterior del Partit Popular, no tenia ni els plànols fets ni el solar previst ni sabien si realment era necessari o no.

De fet, de fet, més de huit mil xiquets i xiquetes estudiant en barracons íntegrament, en centres íntegrament en barracons. Ara en són quatre mil quatre-cents els que ja no. Dels que ens van trobar, dels huit mil, quatre mil quatre-cents estan en centres ja d'obra nova, molts dels quals han començat també este curs, per exemple, els xiquets i les xiquetes del 103.

I la resta, com per exemple, els xiquets i les xiquetes del Cremona, als qui feia referència també la diputada Lima, doncs, recorde perfectament la consellera anterior que em va precedir al càrrec, els va dir que eixa escola es tancaria, els va dir que la tancaríen, com ho va dir a altres centres, i no només no està tancada, sinó que té més matrícula, té una aula de dos anys i un centre en construcció. (Aplaudiments) Eixa és la gran diferència entre un govern i un altre: barracons crònics-barracons només per quan ha de començar l'obra, perquè hi ha un projecte, o quan està imminentment per acabar eixa obra.

I, a més a més, més de set-cents milions d'euros ja en Edificant per a construir centres educatius, per a avançar, per a fer-ho el més ràpidament possible. Perquè clar que voldríem que fóra ahir, però és que ho hem de construir entre totes i tots, ho hem d'aconseguir.

Però és que, a més a més, parlen d'execució. I, miren, portem executat enguany, enguany, portem executat enguany igual que el Partit Popular en quatre anys. I vénen els del Partit Popular a parlar de barracons, a donar-nos lliçons de barracons, quan els han servit per a dos coses: suposadament per a una bastant clara i l'altra per a, evidentment, denigrar l'escola pública i fer que cada dia més gent se'n anara cap a la privada i acabar, ideològicament, ideològicament, amb la seua ideologia de denigrar l'escola pública.

Però és que, a més a més, hi havia que feia negocis amb les infraestructures educatives i hi havia gent que treballava per a eixa empresa dedicada a la construcció de centres educatius –en teoria– i que resulta que, crec que els sonarà, ni més ni menys que un informe que ha estat més que publicat i que és de la Guàrdia Civil diu que «desde la empresa pública CIEGSA, dependiente de la Generalitat Valenciana, se habría, desde el 2004 al 2007, se habría estado financiando al Partido Popular, tanto a nivel regional como en la provincia de Valencia, así como enriqueciéndose, a título particular, la mayoría de las personas que participaban en la consecución de esa estrategia de financiación.» (Veus) I venen ací a donar-nos lliçons sobre barracons, especialment, qui treballava per a eixa empresa. (Aplaudiments) Doncs, miren, mentres vostés

parlen de barracons, nosaltres ens encarregarem de llevar-los, que és la nostra feina, clar que sí.

I, miren, parlen de retallades també, retallades la dreta, parla de retallades la dreta. (*Remors*) Miren, sap que van tirar al carrer vora sis mil treballadors i treballadores de l'educació pública? Saben que ara en tenim huit mil? Qui retalla, els governs de la dreta o els governs de progrés, com el govern del Botànic? Huit mil professors més ara mateix; una inversió d'un 25 % més que quan governava la dreta; les ràtios més baixes; quinze mil cent places gratuïtes de dos anys; quatre-cents vint-i-set mil xiquets amb els llibres gratuïts; cent trenta-nou mil xiquets amb beca menjador. De quines retallades parla?

Jo sí que sé, probablement, en què pensa quan estava parlant..., pensant en retallades: en aquelles que vosté executava quan tirava a quasi sis mil treballadors quan estava al govern. Però, clar, les coses canvien, les coses canvien. (*Aplaudiments*) I, mire, entenc altra gent que ha fet referència a les retalles, supose que és el model de treball de les dretes quan governen.

Miren, el senyor Imbroda, que és un..., crec que em faré amic d'ell, deia que ha retallat quatre-centes unitats, una de les primeres qüestions que ha fet, retallar quatre-centes unitats. Per la seua preocupació pels interins, senyora Ventura, ha deixat set-centes places menys per a oposicions; és a dir, no vol estabilitzar les plantilles per a poder tirar-los més ràpid al carrer, és el que sol fer la dreta quan governa. I, a més a més, ha pujat el preu unitari del 0-3. I això què implica? Que és més car portar els seus xiquets a la 0-3.

Vosté, que està preocupada, tant preocupada per les necessitats educatives especials i per la inclusió, si des del primer moment exclou aquells que no s'ho poden pagar, vostés tenen un model segregador. El nostre és un model inclusiu.

Mire, no només ací, també a Madrid. (*Soroll de papers*) Eixe és l'estalvi de Madrid, familiar, per despesa en educació. Veuen un estalvi? No. Un 27 % més car que la mitjana estatal de les famílies, les que vostés diuen que defensen en la seua suposada llibertat. (*Soroll de papers*) Això és el País Valencià. La despesa de les famílies per anar a escola. (*Aplaudiments*) Un 60 % menys, un 60 % menys d'on governa la dreta, les tres dretes juntes. Eixa és la gran diferència entre vostés i nosaltres.

I necessitats educatives especials. Com va a atendre les necessitats educatives especials si acaba amb la individualització? Mire, senyora Ventura, evidentment, li reconec que és l'única que pregunta per eixes coses; per tant, magnífic. Sé de la seua sensibilitat, però s'haurà d' aclarir si vol donar suport a aquells que les estem fent, per exemple, amb un increment de mil dos-cents cinquanta mestres i professors destinats de forma específica, personal específic, a l'atenció de necessitats educatives especials; el 50 % no, quasi el doble de les aules, entre CIL i específiques; hi ha un 50 % més quasi d'educadors i educadores, de 1.100 a 1.600, atenent els nostres xiquets, acompanyant-los perquè estiguen millor. Eixe és el model educatiu inclusiu, amb fets, no només amb paraules, amb fets. Un 40 % més de personal, amb mil dos-cents cinquanta destinats de forma específica i amb tres mil cinc-centes, quasi, persones que estan en els programes d'aula per a la millora, per a poder tindre els xiquets i les xiquetes millor atesos.

Sap quina és la diferència? Que on vostés –les dretes– governen, retallen i és impossible que hi pugua haver una atenció individualitzada, ací s'aposta, de forma clara i contundent, perquè l'abandonament escolar i perquè la segregació siguen coses del passat. I evidentment que tardarà temps, però és una aposta clara, amb xifres, amb personal, amb model i, sobretot, tenint molt clar quin és l'objectiu que estem ací.

Saben quin és el nivell de segregació escolar de la dreta, del govern de la dreta, de les tres dretes, a Madrid? Al nivell d'Hongria i Romania. (*Remors*) Saben quin és el nivell de segregació del País Valencià, nivell de segregació escolar? Finlàndia, Bèlgica i Luxemburg. (*Aplaudiments*)

Jo sé que vull paréixer-me a un govern d'esquerres, que posa al centre a les persones, que mira que els xiquets i les xiquetes tinguen les millors condicions i no a aquells que, només comencen, retallen, retallen i retallen, com fa la dreta.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Moltes gràcies per la...

Senyora... (*Remors*) Si tinguera menys interrupcions, seria més àgil en l'explicació a la contestació.

Continuem, senyories, ara... Si el senyor conseller no haguera tingut tantes interrupcions, segurament haguera acabat més prompte. (*Veus*) Jo demane el mateix respecte per a tots els oradors que estan en l'ús de la paraula.

I demane ara silenci i respecte per a la rèplica que farà, en nom del Grup Vox Comunidad Valenciana, la il·lustre diputada María de los Llanos Massó per a replicar a l'honorable conseller.

Escoltarem a l'oradora que està en l'ús de la paraula, senyories.

La senyora Massó Linares:

Gracias, señor presidente.

Bueno, ha intentado explicarnos, el señor Marzá... Bueno, ha intentado justificar lo del tema del espionaje lingüístico en las aulas. Yo tengo otra explicación y creo que se debe un poco al hecho de quién es la musa del señor Marzá. En julio, «Quim Torra permite espías en los recreos de los colegios»; en agosto, «el gobierno valenciano espía qué idioma hablan los alumnos en el recreo». (*Aplaudiments*) Ya conocemos cuáles son sus musas, señor Marzá.

Si se han dado cuenta, prácticamente –y es una pena que tenga que ser así– el cien por cien de nuestras intervenciones ha sido sobre educación, dejando un poco al margen cultura y deporte. Pero es que hay una razón –no, la suya no; digo la nuestra–, es que usted no considera lo que nosotros

consideramos que estamos en este momento y es en una verdadera emergencia educativa. (*Aplaudiments*) Se ha hablado mucho de emergencia climática, de emergencia..., pero aquí hay una emergencia educativa de un nivel bastante preocupante.

Ha hablado también usted de la libertad, de la libertad. Vamos a ver, la libertad, que yo sepa, es poder elegir, siempre, ¿no? La libertad es poder elegir. ¿Me puede usted decir, en Castellón, un colegio al que yo pueda llevar a mis hijos eligiendo que la lengua vehicular sea el castellano? Dígame uno. (*Aplaudiments*) Dígame uno. Todos? (*Veus*) No hay ninguno, señor Marzà. En Castellón, en la provincia de Castellón, solo un 4 % de los alumnos pueden estudiar en español; en Valencia, un 5 %; en Alicante tienen un poco más de suerte, es el 24 %.

En Castellón no hay solo un centro escolar en el que se pueda estudiar en español. Por eso le decía que los que tienen libertad son las clases privilegiadas, que pueden elegir llevar a sus hijos a un centro privado. (*Veus*) Usted está perjudicando a las clases bajas, señor Marzà. (*Veus i aplaudiments*) Porque, además, usted ha dado dos años, ha dado dos años para que en los centros escolares el idioma que se use fuera del aula sea también el valenciano.

Nos han preguntado antes cuál era nuestro modelo educativo, que no teníamos modelo educativo. Sí, señor, nuestro modelo educativo está basado en el esfuerzo y en la excelencia, (*remors*) no como el suyo, señor Marzà, en el que, como hemos visto antes, el fracaso escolar en la Comunidad Valenciana está muy por encima de lo que Europa nos pide, está por encima de la media europea. Ahora me dirá que es la herencia del pasado, patatín, patatán; pero usted ya lleva cuatro años aquí.

Y, además, hay una peculiaridad en ese fracaso escolar y es que, fíjese usted, es el 14 % en chicas y el 21 % en chicos. ¿Va usted a primar a los chicos o va a seguir tratando a las chicas que si fueran bobas, como si fueran inferiores, señor Marzà? Ahí hay una brecha importante, ¿no le parece? (*Aplaudiments*)

Hay otro tema también muy preocupante para muchas familias que nos lo han hecho llegar y también es un tema de libertad. Ya no estoy hablando de libertad de lengua, de libertad de educación en valores, estoy hablando del proyecto de vida de muchas familias y estoy hablando de los centros de educación especial que usted está cerrando, cuando muchos padres quieren seguir llevando a sus hijos a ese tipo de colegios. Dé la libertad. El que quiera llevarse a sus hijos a un colegio público, con ayudas, con profesores de apoyo, que lo lleve; pero el que quiera seguir manteniendo a sus hijos en los colegios de educación especial, ¿por qué no puede hacerlo, señor Marzà? Libertad, libertad y libertad, no imposición. (*Aplaudiments*)

Vamos, oyéndole a usted, oyéndole a usted, yo estoy esperando que la próxima vez que pase por aquí los representantes de la concertada le regalen un jamón, por lo menos, porque, con lo que usted ha hablado de las ayudas que le están dando a la concertada, yo les recomiendo que la próxima vez vengan con un jamón para usted.

Vamos a ver, a ustedes les gusta mucho legislar para las minorías. Pero hay miles de familias, hay miles de valencianos

exigiendo libertad. El otro día, en la puerta de las Cortes Valencianas, nosotros nos concentramos. Fue una pena que el Partido Popular y Ciudadanos no nos acompañaran, pero nos concentramos en defensa de la libertad de educación. Nos concentramos los cargos públicos de Vox, en representación de los miles y miles de votantes. La verdad es que es triste, es triste y yo nunca llegué a pensar que en plena democracia tendría que pedir libertad, señor Marzà; es muy triste eso. (*Aplaudiments*) Es muy triste.

Dice que siempre estamos obsesionados con lo mismo, con el adoctrinamiento, con la imposición lingüística; pero en Cataluña han necesitado treinta años para llegar a la situación en la que están, pero usted, con la velocidad de crucero que ha puesto, en cuatro días estamos como estamos en Cataluña. Esto es lo que se encuentran los niños en los institutos de Castellón, (*soroll de papers*) mapas de los países catalanes en los institutos de Castellón.

Vemos también que sus compañeros de Compromís presentan una iniciativa para incorporar la Comunidad Valenciana a la región de los Pirineos mediterráneos. Me gustaría ver cuándo proponen que al lado de las salinas de Torreveja se haga una pista de esquí de fondo, señor Marzà. (*Aplaudiments*)

Hablan de que las élites –termino ya–, las élites quieren controlar la educación. Después de la Segunda Guerra Mundial, cuando los aliados, por la ayuda que hicieron los comunistas a la liberación nazi, quisieron darle parte del pastel. ¿Y qué se pedía la izquierda? La educación. ¿Por qué? Porque tiene muy claro que con la educación es con lo que corta la libertad y domina el mundo.

Gracias, señor Marzà. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Replicarà, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, la il·lustre diputada Mercedes Ventura, a la contestació del conseller. (*Veus*)

Escoltarem a la diputada en silenci.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, *president*.

Señor Marzà, parece que contra el Partido Popular se vive muy bien pero debo de recordarle que lleva ya cuatro años gestionando, (*aplaudiments*) deje un poquito al Partido Popular. Esperaba una autocrítica suya de su mala gestión, pero parece que lo ha hecho tan bien que los niños siguen siendo en barracones y los padres siguen enfadados y denunciándole, porque ahora les denuncian hasta las Ampa.

Respecto al consejero, Javier Imbroda, creo que podría usted tomar ejemplo. Creo que es un fiel seguidor de él y me alegra. Me alegra que usted vaya tomando alguna anotación y para

su información –que tengo que decirle que no es correcta la que aquí ha vertido– el señor Javier Imbroda, pues, ha destacado que ha hecho el mayor presupuesto, ha aportado el mayor presupuesto que ha tenido el departamento de educación a lo largo de la historia, suba 244 millones en 2019 –tome nota– para incrementar la educación inclusiva, bancos de libros y, sobre todo, la calidad educativa.

Ha recortado esas duplicidades que están acostumbrados Compromís y el PSOE sobre los chiringuitos. Pues lo ha recortado. Ha recortado la Agencia Andaluza de Evaluación Educativa con más de quinientos mil euros. Y esas duplicidades, pues, son las que no nos gustan a Ciudadanos.

Señor Marzà, usted ha hablado mucho de libertad –no sé si lo habrá escrito en mayúsculas o en minúsculas– pero quiero recordarle que su libertad acaba donde empieza la de los demás. Y su sinónimo de libertad es compartir su ideología. Ideología que no compartimos, ¿por qué? Porque es la ideología de la imposición y a mí me da mucho, mucho, miedo. *(Aplaudiments)*

Mira, usted habla que la educación es ideología y que hay que respetarlo. Mire, con todo mi respeto el 11 de septiembre, antes que usted fuera *conseller* en 2014, en la emisora catalana usted dijo: «Sin Valencia no hay independencia. Y sin desobediencia tampoco hay independencia.» Con esa ideología, permítame que le diga que no vamos a compartir esos postulados educativos que nos quiere llevar a la Comunidad Valenciana.

Y, por otro lado, también me llama mucho la atención el Partido Socialista, ¿no?, que tengan fe en sus políticas educativas. Tengo que decir que en esta comunidad autónoma, igual que en otras comunidades, hemos tenido que sufrir que el PSOE regale la educación a los nacionalistas. Eso es una barbaridad.

Y después nos encontramos, señores del PSC como el señor José Montilla, que lleva a sus hijos, no los lleva a la educación que ellos han regalado a los nacionalistas, no, los lleva a un colegio privado, al colegio alemán. *(Aplaudiments)* Hay que tener medida de lo que se dice. Y eso de la fe, esa fe incondicional, pues, déjeme usted que lo ponga entre comillas.

Mire, usted no ha querido hablar de proyectos experimentales. Usted no ha querido hablar de proyectos experimentales porque ustedes son el Consell de la transparencia pero en la página web Ciudadanos les obligó a poner porcentajes de horas que se dan en los colegios experimentales de la educación valenciana. Pero estos niños, más de doscientos ocho colegios que le he pedido –porque seguramente que habrá aumentado el número de colegios– no dan ni una sola hora de educación infantil de castellano. Ni una sola hora. *(Aplaudiments)*

Y no le estoy descubriendo las Américas, usted ya lo sabe que usted ha sido el que ha redactado los proyectos lingüísticos. Pero también me llama la atención porque ustedes hacen sus propios incumplimientos en la ley. Dicen que el 25 % en educación primaria tiene que ser en lengua castellana, pero es que en lengua castellana hay colegios que no dan ni las asignaturas en troncales, son otras asignaturas de menor importancia.

Y también, no me quiere hablar del requisito lingüístico. Ciudadanos le ha pedido que si estos censores lingüísticos, estos inquisidores que van a las aulas a preguntar cómo hablan los profesores con el alumnado o el alumnado entre ellos, si tienen esas competencias lingüísticas, igual que los miembros del Consell. Aún estoy esperando esa respuesta, por lo tanto transparencia cero.

Señor Marzà, quiero decirle que la educación difícilmente, a veces, se puede hacer desde la objetividad pero intente ser objetivo y apueste por la calidad educativa. Porque no podemos permitir que los libros de texto de nuestro alumnado vayan a manipular las cabecitas de estos niños. Y ahora, por ejemplo, que nuestros niños estudien lengua y literatura catalana como pasa el IES de Mondúver de Xeraco. Entiendo que la lengua que se habla aquí es el valenciano. No sé igual usted ya me la ha cambiado.

Pero por otro lado, usted permite que los colegios valencianos se utilicen manuales de libros de lengua y literatura valenciana como son –que ya lo denunció mi síndic y nosotros en la *conselleria*– de Bromera y Anaya que manipulan la historia, que manipulan totalmente. Por no hablar, no hablan ni de los reyes de España, dicen que la Corona de Aragón es el resultado de la corona catalana y que la falsa persecución lingüística al catalán por la imposición de la lengua castellana. Oiga, hágaselo mirar, sinceramente.

Y en cuanto a la educación concertada, usted dice que lo que han hecho es bajar los ratios. Sí, bajan ustedes los ratios de la pública pero quitan unidades a la concertada. ¿Eso es la política de igualdad? ¿Esa es la política de la no discriminación? Señor Marzà, así no, por favor.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Farà la rèplica a la contestació del conseller la il·lustre diputada Beatriz Gascó, en nom del Grup Parlamentari Popular.

La senyora Gascó Enríquez:

Gracias, Fernando.

El senyor president:

Sí, quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Gascó Enríquez:

Mire, señor Marzà, no se esfuerce en ponernos cara de no haber roto nunca un plato que nos conocemos ya desde hace cuatro años. Y, además, es que el subconsciente le acaba traicionando, empieza a hablar de sus sentencias y acaba acusando a los jueces de prevaricación diciendo que las sentencias están mal hechas. *(Aplaudiments)* De verdad, usted

es que es de todo menos de moderado. No intente ir de lo que no es porque acaban pasando estas cosas.

Pero mire, le quiero decir otra cosa y me gustaría que quedara muy clara. No hay que hacer trampas, de verdad, hay que ser claro. Por lo menos, si intenta sacar una ovación, diga la verdad. Usted habla de los cuestionarios de contexto del Partido Popular, que es verdad que el Partido Popular hacía cuestionarios de contexto *voluntarios*, libertad, (*veus*) con los resultados transparentes y públicos y para decidir si se ponía una línea en castellano o en valenciano. Claro, ahora ya como todos son en valenciano, esto ya no se tiene que hacer. (*Aplaudiments*)

Usted de lo que yo estoy hablando son de los planes de normalización lingüística, ese es el del partido de los botánicos y este es el del Partido Popular. Usted con un documento oficial *obligatorio* pregunta por cuestiones que no son pedagógicas. Y de eso le pedimos explicaciones.

Señor Marzà, no engañe a la gente. Engañará a muchas personas, demasiadas por desgracia, pero al Partido Popular le garantizo que no le va a poder engañar. (*Aplaudiments*)

Y, luego, me dice que aquí estamos para hacer ideología. Usted tiene su ideología, fenomenal, y yo la mía. Pero ni la suya ni la mía puede entrar en las aulas y usted está empeñado en que la ideología (*aplaudiments i veus*) entre en las aulas. De verdad, señor Marzà, cambie de estrategia, es imposible, no cuela. Y permítanme la expresión, no cuela que usted intente ir de víctima diciendo que le atacamos sin fundamento, porque si usted es la víctima, señor Marzà, ¿cómo definimos a las familias que han tenido que sacar a sus hijos después de estar 12 años escolarizados?

¿Cómo definimos a los centros que han tenido que pagar indemnizaciones millonarias por su capricho de arrebatarles lo que les pertenecía? ¿Cómo llamamos a los niños a los que usted ha calificado como básicos? ¿Cómo definimos a las familias con niños que tienen necesidades educativas especiales a las que les ha quitado recursos? (*Aplaudiments*) ¿Cómo definimos a los alcaldes que están investigados por el Tribunal de Cuentas porque están siendo investigados por su dejadez? Usted no es la víctima, señor Marzà, usted es el responsable de buena parte de la comunidad educativa y por eso le exigimos explicaciones.

Pero, mire, le quiero dar algunos datos más allá de la *ideología* que yo creo que evidencian lo que le estoy intentando decir. Infraestructuras, viene aquí hablando de la cantidad de millones que presupuesta, si es que luego recorta el 85 %. Mire, en institutos, en secundaria, al final se acaban quedando de sus cientos de millones de euros, 5. De esos 5 acaba pagando 100.000 euros, 100.000. (*Veus i applaudiments*) Es decir, para cada municipio que construya un instituto en la Comunidad Valenciana tiene 192 euros, señor Marzà, es que no le da ni para el timbre. (*Aplaudiments*) No pueden construir ni el timbre, ni poner un timbre.

Es que con el mayor presupuesto en la historia para construir colegios, usted es el que menos ha construido, es que tiene mérito –de verdad se lo digo– tiene muchísimo mérito. No ha hecho nada, asúmalo. Y por lo que llevamos hasta el 2019 la cosa no mejora, ha pagado un 0,53 %.

Y las consecuencias, además de que los alcaldes están indignados, es que se están empezando a parar obras por impagos, señor Marzà. (*Veus*) Se están empezando a parar obras, porque lo único que tenía que hacer usted con el Edifiqueu –nada de edificar, *edifiqueu* alcaldes– lo único que tenía que hacer usted, va y no lo hace. No paga señor Marzà, no paga. (*Aplaudiments*)

Mire, usted no es la víctima, señor Marzà, usted no es la víctima. Las víctimas son las personas que le creyeron con aquel eslogan de «Anem a arreglar-ho» y cuatro años después no es que estén igual, es que están peor. Es que están peor, señor *conseller*.

Pero le quiero dar más datos oficiales. Mire, usted es el *conseller* de educación que más materias o más quejas se han presentado en el Síndic de Greuges a lo largo de la legislatura pasada. Desde que usted es *conseller* tiene a bien tener el logro de que las quejas se hayan incrementado, nada más y nada menos, que un 65,7 %. ¿El síndic también es malo? ¿También le tiene manía?. Le tienen manía los jueces, le tiene manía el síndic. De verdad, *conseller*, hombre, un poquito de rigor a la hora de plantear los argumentos. (*Aplaudiments*)

Sentencias. No me ha contestado, que tiene más de sesenta y me hace referencia a una y encima diciéndome que los jueces prevarican. Que me diga cuántas tiene en su colección de sentencias contrarias: conciertos, plurilingüismo, la asignatura de religión, jornada continua, oposiciones. Todos sus pilares de gobierno tumbados por la justicia, todos sin excepción.

Y las razones por las que las sentencias le son contrarias no es porque los jueces le tienen manía, señor Marzà, es que usted se ha saltado la Constitución, el Estatuto de autonomía, las leyes orgánicas y las leyes autonómicas. Y eso tiene consecuencias, (*aplaudiments*) y se llama sentencias contrarias. Usted no es la víctima señora Marzà, las víctimas son las personas a las que usted atropella sus derechos.

Pero –la verdad es que estoy fuera de tiempo y hay bastantes cuestiones que me gustaría comentarle, así que me voy a centrar en las fundamentales–. No, sí a ellos les gusta, no les gusta, esto es importante, apláudanle los méritos. (*Veus*)

Miren, ha hecho trampas, una vez más, con los datos de escolarización y esto sí que lo quiero señalar. Con el distrito del Partido Popular, el 93,2 % de las familias podían ir al centro que elegían en primera opción. Ahora usted vuelve a hacer trampas y si las familias iban en primera y en segunda opción, ¡ay!, sométame las terceras y las cuartas. Hace trampas para poder hablar de un 90%, eso es hacer trampas. Hay muchísimas familias que no pueden ir al centro que eligen en primera opción, y esas sí que son víctimas, señor Marzà, y no usted.

Mire, yo sé que no le gusta –me dice que no, que no– yo sé que no le gustan los datos oficiales, pero son las cifras de su gestión. Es la realidad de la que usted no habla, la realidad que demuestra que usted es el peor *conseller* de educación que hemos tenido. Usted no es la víctima, usted es un comisario político que utiliza la educación pública para sus intereses nacionalistas.

Y claro que va a tener siempre enfrente al Partido Popular, como lo ha tenido desde que usted es *conseller*, porque con nuestros niños usted no va a colmar sus ansias nacionalistas,

conseller, téngalo muy claro. (Aplaudiments) Usted no es la víctima, usted...

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Gascó Enríquez:

...es el problema que tiene la educación valenciana. (Aplaudiments i veus)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Ja per a finalitzar el debat, en rèplica. Finalitzarà el debat el conseller, que disposarà de cinc minuts per a replicar les rèpliques dels grups parlamentaris que han exercit este dret. *(Veus)*

Senyories, escoltarem a l'orador que està en l'ús de la paraula. *(Veus)*

Quan vosté vullga, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Gràcies, senyor president.

Miren, anem a fer una cosa, si volen qualsevol de vostés m'acompanya a un centre educatiu valencià i si troben a un xiquet que no sap parlar castellà, *(veus)* si troben a algun xiquet que no sap parlar castellà...

El senyor president:

Senyories. *(Veus)*

Senyories, per...

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

...me'l porten i m'expliquen...

El senyor president:

Un segon, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

...quina és la dificultat que n'hi ha per a que els xiquets i xiquetes estiguen aprenent el valencià. Castellà el saben tots i si no és així deixen de mentir repetidament per a confrontar a la població. (Aplaudiments) Deixen de mentir, quin és el problema? Quin és el problema si saben tots castellà? Quin és el problema? Quin és el problema? Que no saben castellà? Clar que el saben, el saben tots, el saben tots. (Veus) Saps qui té el problema, el que no sap i no pot decidir en quina llengua parlar.

Mire, yo puedo hacer toda mi intervención en castellano, no tengo ningún problema, ninguno. (Se sent una veu que diu: «No seas demagogo.») Resulta que...

El senyor president:

Un segon, un segon, un segon, senyor conseller.

Crec que he escoltat que s'ha nomenat demagogo al conseller... (Se senten unes veus que diuen: «Sí.»)

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

I coses pitjors.

El senyor president:

...jo demane que tots els diputats d'estes Corts siguen educats i respecten les formes. (Aplaudiments) Perquè açò és el Ple del parlament valencià i tots mereixem educació i respecte. (Aplaudiments i veus)

Disculpe la interrupció, senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Digo que tenemos que trabajar para que los niños no tengan ese problema, el problema de no poder decidir en qué lengua hablar cuando quieran, porque no la sepan. Si no saben castellano o no saben valenciano no van a poder decidir en qué lengua hablar.

Y ese problema es el que tienen muchos de los diputados que están aquí, (aplaudiments) que no pueden decidir porque no saben. Y ese problema no lo proyecten a los niños. Los niños saben castellano.

¿Dónde está el problema? ¿Por qué se meten en qué hacen los profesores o no, si son los mejores profesionales que tenemos para que puedan ayudar a los niños? Dejen trabajar a los profesionales. Si ya saben castellano (aplaudiments). Y dejen de mentir para confrontar a la gente.

No només han dit *demagogo*. Han dit *totalitari*, *dictador*, *inquisidor* (*veus*). Sí, estan dient que sí. Efectivament.

El senyor president:

Un segon, un segon, conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Tot això estan dient.

El senyor president:

Un segon. Senyories, no es pot interrompre l'orador que està en l'ús de la paraula. No s'ha interromput cap orador. S'ha respectat de forma escrupolosa totes les persones que han fet ús de la paraula. (*Veus*) No... He estat seguint...

Senyories, estic seguint de forma equànime tots els oradors. No s'ha interromput ningú. Demane respecte per a tots els oradors, i que no se'ls interrompa. Demane educació.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

El senyor president:

Ara que estem en l'educació.

Disculpe la interrupció.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies. Diuen que no hem fet res. Vagen i pregunte-los-ho a les famílies del 103, que els volien tancar el centre i que ara estan en un centre en condicions dignes (*aplaudiments*) per a eixos xiquets i xiquetes. Mire si hem fet o no hem fet. Vaja (*inintel·ligible*) ... que li ho explique. Aquells que agarraven el telèfon contractats per una empresa que ja sabem com ha anat als tribunals.

Mire, ha tornat a passar el de sempre. Ací s'ha demostrat que hi ha un Botànic sòlid, amb un projecte educatiu, cultural, esportiu per a este país, i persones que juguen a vore qui la diu més grossa, a vore qui competix entre les tres dretes, a vore qui competix a tindre la bandera més gran.

De fet, quina casualitat que la primera vegada, que la primera ocasió que es podrà parlar d'educació, després d'esta

compareixença, l'únic tema que s'haja portat per part de la dreta és les banderes als instituts. (*Applaudiments*)

Quina casualitat que vostés només parlen de banderes que no donen de menjar i que no parlen de l'educació dels nostres xiquets i xiquetes. No tenen model, clar que no en tenen, només tenen odi i confrontació contra l'altre, contra el que pensa diferent, contra el que pensa diferent a vostés.

Volem que els xiquets i les xiquetes pensen com vullguen, que critiquen tot, que siguen crítics en ells mateixos, en la seua ideologia, en la dels seus pares, en la meua, en la d'este senyor i en la de tots vostés. Que siguen crítics. Que siguen crítics.

I que puguen críticament decidir com volen viure. Que vulguen viure lliurement, i això, eixa llibertat, que és de decidir dels seus xiquets i xiquetes, dels xiquets i les xiquetes quan realment poden ser crítics i qüestionar-s'ho absolutament tot, els ho dóna una educació en igualtat, que no segregue, que cohesione a totes i tots per la qual estem treballant el govern del Botànic (*aplaudiments*).

Mire, jo no sé si vostés s'estimaran el que fan, jo no sé si s'estimaran el que fan. Jo sí. Jo no sé si s'estimaran el que fan. El que diuen i les barbaritats que vénen a insultar persones i a dir coses molt grosses. Jo sí que m'estime el que faig. I m'ho estime.

I m'ho estime perquè fem moltíssim treball tot l'equip perquè els xiquets i les xiquetes tinguen les millors condicions, perquè la cultura del nostre territori tinga les millors condicions per a seguir creixent, per a seguir creant, per a seguir fent-nos lliures, perquè l'esport el practique cada dia més gent.

M'estime el que faig, ens estimem el que fem. No sé si es pot dir el mateix d'altres llocs. Per què? Perquè és una conquesta social i col·lectiva. Perquè en eixe debat, en el de les banderes, no anem a entrar, perquè anem a treballar per l'educació, per la cultura, perquè els valencians i les valencianes puguen tindre una vida digna i puguen exercir-la amb llibertat.

Miren, continuarem governant, mentres alguns segueixen fent el de sempre. Continuarem governant perquè els xiquets i les xiquetes dibuixen el seu futur, el que ells vullguen, no el que els deixen. El que ells vullguen. Continuarem perquè hi haja una cultura i una escola que facen trontollar les estructures discriminatòries i esborren la LGTBfòbia, el racisme, el masclisme a les nostres societats.

Que ensenyen que hi ha diferents formes d'estimar, clar que sí, d'expressar-se, clar que sí, identificar-se amb el cos amb què hem nascut també, i que totes constitueixen la normalitat de ser diferents. Perquè volem canviar el món, clar que sí, i fer d'ell un lloc millor on viure.

Sí, volem seguir avançant en eixa línia.

I miren, mai, mai l'odi unix més que l'estima, l'estima pel poble valencià del govern del Botànic sempre estarà per damunt de tot l'odi junt.

Gràcies. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, amb estes últimes paraules, finalitzem el nostre treball. Han fet vostés un bon treball en un Ple llarg. Ens tornarem a vore dimecres de la setmana que ve, a les deu i mitja, ací, en este hemicycle.

És closa la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

(S'alça la sessió a les 19 hores i 7 minuts)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts Valencianes, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Aguirre Larrauri, José Luis
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Arques Cortés, Vicent
 Arquillos Cruz, Luis
 Bachero Traver, Belén
 Barrachina Ros, Miguel
 Bastidas Bono, Elena María
 Bellver Casaña, Jorge
 Besalduch Besalduch, Ana
 Blanch Marín, Ernest
 Blanes León, Estefania
 Bonig Trigueros, Isabel
 Caballero Hueso, Mercedes
 Caballero Montañés, Juan Carlos
 Cabedo Laborda, Cristina
 Calvo Alfonso, David
 Cantó García del Moral, Toni
 Carrasco Torres, Felipe Javier
 Castelló Cervera, Trini
 Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Martínez, Ana María
 Chulvi Español, José
 Ciscar Bolufer, José
 Criado Gonzálbez, María de los Ángeles
 Davó Bernabeu, Naiara
 Del Pozo Querol, Eduardo
 Díaz González, Elisa
 Escrig Monzó, Sabina
 Esteve Aparicio, Carles
 Fernández García, Vicente
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferri Fayos, Fran
 Gabarda Ortín, Cristina
 García Gomis, David
 García Guasp, Patricia
 Gascó Enríquez, Beatriz

Gascó Verdier, Beatriz
 Gil García, Paco
 Giraldo Jiménez, Yaneth
 Gómez Santos, Irene Rosario
 Gracia Calandín, Carlos
 Ibañez Bordonau, Rubén
 Laguna Asensi, Carlos
 Lima Gozávez, María Pilar
 Llanos Pitarch, José María
 Llopis Pascual, Fernando
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Fuentes, Luis
 Martínez Ortega, José Antonio
 Martínez Ramírez, Carmen
 Martínez Ruiz, Ferran
 Marzá i Ibañez, Vicent
 Mas Mas, Aitana
 Massó Linares, María de los Llanos
 Mata Gómez, Manolo
 Menor Lucas, Rosa
 Merino Peña, Ruth
 Mezquita Juan, María Luisa
 Montaner Berbel, Michel
 Morera i Català, Enric
 Muñoz Lladró, José
 Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
 Nadal Sendra, Josep Ramon
 Ortiz Vilella, Eva
 Pascual Pérez, Miguel
 Pastor Llorens, Fernando
 Pérez Fenoll, Manuel
 Pérez Garijo, Rosa María
 Peris Cervera, Rosa
 Peris Navarro, Mamen
 Pineda Cuenca, Manuel
 Pla Herrero, Jesús
 Ponce Guardiola, Juan
 Quiles Bailén, María
 Robles Galindo, Papi
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Rovira Jover, José Antonio
 Rubio Delgado, Francisco
 Ruiz Castell, Pedro
 Salmerón Berga, Jesús
 Salvador Rubert, María José
 Sellés Quiles, Jesús
 Serna Rosell, Rebeca
 Serna Serrano, Toñi
 Soler Azorín, Laura
 Tena Sánchez, José Silverio
 Tormo Moratalla, Emigdio
 Torres Garcia, Nathalie
 Vega Campos, Ana
 Ventura Campos, Mercedes
 Woodward Poch, Tony
 Zaplana López, José

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripcions: Servei de Publicacions
de les Corts Valencianes
subscripcions@corts.es
Plaça de Sant Llorenç, 4 • 46003 València
Telèfon: 96 387 61 00
<http://www.cortsvalencianes.es>
Edita: Servei de Publicacions de les Corts Valencianes
ISSN: 1133-2492
Dipòsit legal: V-1013-1983

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES
Subscripciones: Servicio de Publicaciones
de las Corts Valencianes
subscripcions@corts.es
Plaza de San Lorenzo, 4 • 46003 Valencia
Teléfono: 96 387 61 00
<http://www.cortsvalencianes.es>
Edita: Servicio de Publicaciones de las Corts Valencianes
ISSN: 1133-2492
Depósito legal: V-1013-1983